ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘ. 404
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

Τουρκικὸν πυροβόλον περιελθὸν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Τὸ "Μετζητιὲ,,

Ὅλη ἡ σοβαρότης, ἥτις ἀπεδίδετο μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Τουρκίαν ὡς στρατιωτικὸν κράτος, κατέπεσεν οἰκτρῶς κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον.

Καὶ ἂν κατὰ ξηρὰν δὲν κατόρθωσε νὰ τηρήσῃ οὔτε τὰ προσχήματα τῆς ἐνδόξου ἥττης, κατὰ θάλασσαν προσήγγισε τὸ γελοῖον.

Τί ἤθελαν τάχα νὰ δείξουν μὲ τὴν ἔξοδον τοῦ «Μετζητιέ»; Ἡρωϊσμὸν μήπως; Ὅτι δὲν ἐροβήθη τὸ πλοῖον τοῦτο τὸν περιπολοῦντα ἔξωθι Ἑλληνικὸν στόλον;

Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἐξῆλθεν ὁλόκληρος ὁ Τουρκικὸς στόλος, ὁ ὁποῖος μένει ἐπονειδίστως κεκρυμμένος, ἐπὶ τρεῖς ἤδη μῆνας, ἐντὸς τῶν στενῶν;

Μὴ τάχα εἶχε πρακτικὸν σκοπὸν ἡ ἔξοδός του; Τί ἐπεχείρησεν; Ἔπλευσεν εἰς τὴν Σύρον καὶ ἐβομβάρδισε μίαν πόλιν ἀνοχύρωτον καὶ ἐφόνευσεν ἕνα εἰρηνικὸν ἐργάτην καὶ μίαν γυναῖκα, διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ μιαρὰ ἱστορία τῶν Τουρκικῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα φονεύουν καὶ γυναῖκας.

Καὶ τί κατόρθωσε μὲ τὸ κίνημα τοῦτο τὸ περίφημον «Μετζητιέ»;

Νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀδυναμίαν ὅλου τοῦ ἄλλου στόλου νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ.

Εἶνε λοιπὸν σοβαρὰ ἡ τοιαύτη ἐπιχείρησις ἢ φέρει τὸν χαρακτῆρα παιδαριώδους ἀποφάσεως, προωρισμένης νὰ ἱκανοποιήσῃ μόνον τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς πολεμοχαρεῖς τῶν Τουρκικῶν προκυμαιῶν;

Ἐὰν ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ δεικνύουσα ἀπόγνωσιν, δὲν εἶχεν ὡς σκοπὸν νὰ κάμῃ μόνον ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τουρκικὸν ὄχλον, εἶχεν ἴσως ὡς ἀφορμὴν διαφωνίαν μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Τουρκικοῦ ναυτικοῦ.

Τὸ «Μετζητιὲ» εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου, τὰ ἄλλα φρονιμώτερον σκεπτόμενα δὲν συνεμερίζοντο τὸ θάρρος τοῦτο, καὶ ἔπεισαν ἴσως οἱ ὀλίγοι ἀνυπότακτοι ἀξιωματικοὶ τὸν ἀρχηγόν των νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθουν μόνοι.

Καὶ οὕτως ἐξέθηκαν εἰς βέβαιον κίνδυνον ἓν πλοῖον τοῦ στόλου των, διατηρούμενον εἰσέτι ἄρτιον καὶ ἐξησθένησαν τὸν στόλον αὐτόν, κατὰ μίαν ἀκόμη μονάδα.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ὁ Τουρκικὸς στόλος ἔχει τώρα ὀλιγωτέρας ἐλπίδας δράσεως καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Αἰγαίου περιέρχεται ὁριστικῶς εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Συμμάχων κρατῶν, ἐν Λονδίνῳ, συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν ὅπως καὶ αἱ κυβερνήσεις των ἐπιδώσουν ταὐτόχρονον πρὸς τὴν Πύλην διακοίνωσιν.

— Ὡς γνωστὸν καὶ αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις ἔχουν πρὸ πολλοῦ λάβει τοιαύτην ἀπόφασιν.

— Εἰς τὴν διακοίνωσίν των θὰ δηλοῦται ἡ ρῆξις τῶν διαπραγματεύσεων καὶ ὁ τερματισμὸς τῆς ἀνακωχῆς, πρὸς ἐπανάληψιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

— Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀποφάσεις τῶν Μ. Δυνάμεων, ὅτε ἐπῆλθε διαφωνία.

— Ἡ Γερμανία ἐπισήμως ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἔχει ἰδικήν της γνώμην διὰ τὸ ζήτημα τῶν νήσων.

— Καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Συμμάχων κρατῶν, συνελθόντες καὶ πάλιν, εἰς οὐδὲν ὁριστικὸν κατέληξαν.

— Ἐτηλεγράφησαν ὅμως εἰς τὰς Κυβερνήσεις των καὶ ἀναμένουν τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.

— Ὁπωσδήποτε ἐλήφθη ἀπόφασις νὰ ἐπιδώσουν πρῶτον αἱ Μ. Δυνάμεις καὶ εἶτα Αὐτοί.

— Προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος διωρίσθη καὶ γεν. ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠπείρου.

— Τὸ τουρκικὸν πολεμικὸν «Μετζητιὲ» διαλαθὸν τῆς προσοχῆς τῶν ἡμετέρων, λόγῳ ὀμίχλης, μετέβη εἰς Σύρον.

— Πυροβολῆσαν δὲ κατέστρεψε τὸ κατάστημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

— Τὸ ἡμέτερον «Μακεδονία» πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ, ἐβυθίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Τσουκαλᾶ.

— Δεκαπέντε Ἠπειρωτικὰ χωρία κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

Συνοδεύων μίαν κυρίαν, ποῦ ἤθελε νὰ ψωνίσῃ παιγνιδάκια γιὰ τὸν μικρούλην μπεμπέκο της, καὶ μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν, ἀπεφασίσαμεν νὰ χαξέψωμεν πρὸ τῶν ἀναριθμήτων καὶ πολυποικίλων πρωτοχρονιάτικων δώρων, τὰ ὁποῖα γαργαλιστικώτατα καὶ καλλιτεχνικῶς τακτοποιημένα εὑρίσκονται εἰς τὰ εἰδικὰ διαμερίσματα τῶν διαφόρων καταστημάτων. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πρόγραμμά μας ἦτο νὰ περάσωμε καμμιὰν ὥραν χαζεύοντες, ἀλλὰ τόσον ἐλκυστικῶς ἀπολαυστικὰ ἦσαν τὰ μικροαθύρματα ἐκεῖνα, ποῦ σιγὰ-σιγὰ ἐβραδυαστήκαμε, χωρὶς νὰ καταλάβωμεν πῶς τόσον γρήγορα ἐπέρασαν τέσσαρες ὁλόκληρες ὧρες. Τί ὠμορφιὰ καὶ τί λεπτουργικὴ τέχνη μέσα εἰς τὸν μικρόκοσμον ἐκεῖνον!

Ἐδῶ ἕνα ντρένωτ μὲ ἀπειλητικῶς χαίνοντα τὰ στόμια τῶν πυροβόλων του, δίπλα ἕνα ἀντιτορπιλλικὸν ἑτοιμον, νομίζεις, νὰ ἐκτοξεύσῃ τὴν ὑποβρύχιον τῆς καταστροφῆς τορπίλλην, παρακάτω ἕνα ἀεροπλάνον ἀναμένον τὴν κίνησιν τοῦ μοτὲρ διὰ νὰ διασχίσῃ τοὺς αἰθέρας, ὀπισθέν του μία πυροβολαρχία χαλυβδίνων ταχυβόλων προετοιμαζομένη νὰ βάλῃ κατὰ τοῦ ἐναερίου ἐχθροῦ, καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἕνα πανίσχυρον φρούριον μὲ τὰς τρομερὰς κανονιοστοιχίας του, φυλασσόμενον ἀγρύπνως μὲ τοὺς ἐρ' ὅπλου λόγχην φρουρούς του, ἐνῷ ὁλοτρόγυρα εἶνε παρατεταγμένη ὁλόκληρος σειρὰ σιδηροῦν στρατιῶν, ἀντιπροσωπεύουσα ὅλου τοῦ κόσμου τὰς ἐθνότητας· καὶ τὸ σύνολον δίδει μὲ τὴν μικρογραφίαν του τὴν ἰδέαν ἑνὸς παγευρωπαϊκοῦ πολέμου.

Εἰς ἄλλο τμῆμα τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης: σιδηροδρομικὲς κυκλικὲς γραμμὲς διέρχονται ἀνηφορικῶς ἀπὸ τελειοτάτην συρματόπλεκτον γέφυραν καὶ καταλήγουν εἰς κομψότατον σταθμόν, εἰς τὸν ὁποῖον καταφθάνει, ἀφοῦ ἔκαμεν ἤδη τὸν γύρω της, ἡ λοκομοτίβα, σύρουσα ὀπισθέν της βαγόνια φορτηγὰ καὶ ἐπιβατῶν περὶ τὸν σταθμὸν γαῖαι καταπράσιναι μὲ ἄρθονίαν δενδυλλίων παρέχουν τὴν τροφὴν εἰς τὰς τῆδε κἀκεῖσε διασκορπισμένας ἀγέλας βοῶν, προβάτων καὶ χοίρων, ἐνῷ εἰς τὴν ἄκρην ἑνὸς κήπου ὑψοῦται ἡ ἀφελῶς ὡραία ἀγροκατοικία, ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἡ χωριατοπούλα μοιράζει κριθάρι εἰς τὴς γαλοπούλες καὶ τὶς κόττες της· ὅσον γιὰ τὸν πατέρα της, αὐτὸς εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ μίαν φάτνην, γιὰ νὰ δώσῃ εἰς τὰ ἀνυπόμονα ἀλογά του τὴν καινονικὴν μερίδα τῶν ἀχύρων του, ἡ δὲ μητέρα της μπροστὰ εἰς τὸ μικροσκοπικὸν ἀργαλειὸν ὑφαίνει τὸ ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ντυθῇ ἡ ὅλη οἰκογένεια.

Ἰδοὺ καὶ τὸ σπῆτι τῆς πόλεως: ἕνα σαλονάκι πλουσιοπάροχον, μιὰ κουζίνα μὲ ποικιλίαν συσκευῶν, ποῦ θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ ὁ μάγειρος τοῦ Λουκούλλου, σερβίτσο δυνάμενον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀξιώσεις βασιλικοῦ γεύματος, δωμάτιον ὕπνου προητοιμασμένον, νομίζεις, δι' εὐτυχεῖς νεονύμφους, αἴθουσα χοροῦ μὲ ἀμόγως φρακοφοροῦντας χορευτὰς καὶ εἰς χλιδὴν μετάξης πλεούσας ἐξώμως κυρίας, ποῦ, τῇ βοηθείᾳ κάποιου μηχανήματος στροβιλίζονται ρυθμικώτατα ὑπὸ τοὺς ἤχους νευροτριστικοῦ βάλς, καὶ τέλος κοῦκλες, κοῦκλες ἀτελεύτητες, ὥμορφες, τέλειες. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέατρον ἀντιπροσωπεύεται ἀρκετά, μὲ τοὺς καραγκιοζ-μπερτέ, τοὺς κλόουν, τὶς πρίμα-ντόνες, τὶς χορεύτριες καὶ μὲ ἄλλην σωρεὶαν καλλιτεχνικῶν... ἀστερίσκων. Παραλείπω δὲ τὴν λοιτὴν χορείαν τῶν ὁμοιωμάτων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου καὶ τῆς ὅλης ἄλλης φυσικῆς καὶ τεχνικῆς ζωῆς, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ τρόπος μνήμης καὶ χῶρος πρὸς ἀναγραφήν.

Αὐτὰ εἶδα καὶ σὲ αὐτὰ ἐνετρύφησα ὁλόκληρον ἀπόγευμα, ἀπολαύσας καὶ ἐνδυσιασθεὶς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως μὲ τὰ κομψοτεχνήματα τῶν παιγνιδιῶν. Καὶ ἤθελα νὰ ἐξέρω—γιατὶ πιὰ τὸ ἐλησμόνησα — τί αἰσθάνεται ἡ παιδικὴ ψυχὴ εἰς τὸ θέαμα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ μικροκόσμου, ὅταν οἱ μεγάλοι καὶ σοβαροὶ τόσον τὰ χαίρονται καὶ τόσον τὰ ἀπολαμβάνουν.

Ὁ Μόνος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Jean Tsamaguidès

.... Καὶ πειὰ μὲ τὰ χιονᾶτά του ὁ γέροντας
μαλλιὰ του
Στὴν κρύα τὴ γωνιά του
Μαζώνεται σκυφτός.

Ἀνώφελα τὸ μάτι του τὴν μέρ' ἀντιφεγγίζει
Καὶ μάταια ἀντικρύζει
Τὰ φῶτα τῆς νυχτός.

Μαῦρες νυχτιὲς τριγύρω του καὶ ἀστραπὲς καὶ
χιόνια
Καὶ μαυρισμένα χρόνια
Τὴ ράχι του χτυποῦν.

Τὰ κόκκαλά του σκέβρωσαν, ὡσὰν τοὺς νερο-
τόπους
Ἀπ' τῆς ζωῆς τοὺς κόπους
Νὰ μὴν ἀναδευθοῦν!

Μόνο τὸ χεῖλι κἄποτες τρεμουλιαστὸ ἀ-
νοίγει
Καὶ τὴ φωνή του πνίγει
Σὲ κάποιο γογγυσμό.

Ἢ τὸ χεράκ' ὑψώνεται κι' αὐτὸ μὲ μιὰ λα-
χτάρα
Νὰ πῇ καμμιὰ κατάρα
Ἢ κάποιο εὐχημό.

Ὦ χάρε, χάρε ἀλύπητε, παράξενε, ζη-
λιάρη,
Γιατὶ νὰ κάνῃς χάρι
Στὰ βάρητα τῆς γῆς

Καὶ τὴν πανώρηα ἄνοιξι μὲ τ' ἄλικα λουλούδια
Καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια
Νὰ ἀβύνῃς τῆς αὐγῆς;

Κι' ὡς τόσον ἂν ἡ νειότη μας ἀπάνεμο δὲν
βρίσκει
Κι' ἂν τὸ μυαλό της ἴσκοι
Γιὰ πάντα κυνηγοῦν,

Οἱ σκελετοί σας βρίσκουνε, εὐτυχισμένοι
γέροι,
Κι' ἐδῶ ἕνα λημέρι
Γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν.

Στὸ χιονισμένο κράνος σας, στὸν μαῦρον οὐ-
ρανό σας
Ξαστράφτει ὁ καιρός σας
Κι' ἡ νειότη ἡ τρελλή.

Κι' ὅπως ἡ μάννα τὸ παιδὶ κοιμεῖ μὲ τὰ
γλυκά του
Κι' αὐτὸς μὲ τὴ μοσκιά του
Τὰ μάτια σας σφαλλεῖ!

(Μεταφραστὴς ΙΩΑΝ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΝ — VICTOR SARDOU

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

— "Οσον ἀφορᾷ ἐμέ — εἶπον ἐγὼ — δὲν προτίθεμαι νὰ προσφέρω τόσον ἔνδοξον πρᾶγμα. Ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγὼ μίαν μικρὰν ἔκπληξιν. Καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα.

Ἐκαθήσαμεν στὸ τραπέζι καὶ τὸ γεῦμα ὑπῆρξε ἀρκετὰ καλό.

Εἴμεθα εἰς τὸν καφέ, ὅτε ὁ ὑπηρέτης εἰσελθὼν μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἕνας πυροβολητὴς εἶχε κοιμισει τὸ πρὸς τὴν φίλην οἰκογένειαν δῶρόν μου καὶ τὸ ἐτοποθέτησε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐπεράσαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου πράγματι τὸ ἀντικείμενον εὑρίσκετο ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἐντὸς στιλβοντος ὡραίου χάρτου μὲ ὡραίας κυανᾶς ταινίας.

— Τί νὰ εἶνε ἀρά γε;.. εἶπεν ἡ κυρία Δετάγ.

— Εἶνε περιττὸν ν' ἀνοίξω τὸ χαρτί, κυρία, ἀπεκρίθην, εἶνε μία ὀβίς.

— Μία ὀβίς; !..

— Μάλιστα, ὁ κύριος Δετάγ πολλάκις ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ μίαν ὀβίδα, μίαν ἀληθινὴν ὀβίδα. Παρεκάλεσα λοιπὸν τὸν φίλον μου κύριον Ρολάνδ, διοικητὴν τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὸ φρούριον Ἀτράν, ὅστις ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλῃ αὐτήν. Εἶνε κενὴ ἐκκρηκτικῆς ὕλης.

Καὶ ἐνῷ ὡμίλουν, ἔλυσαν τὸν καλύπτοντα αὐτὴν χάρτην, καὶ ἡ ὀβὶς ἐφάνη μαύρη, ἀπειλητική, ἀπαισία!..

— Μά, ἐπανέλαβεν ἀνήσυχος ἡ κυρία, εἶσθε βέβαιος ὅτι ἡ ὀβὶς εἶνε κενή;..

— Ὦ! ἡσυχάσατε, παρακαλῶ. Ὁ κύριος Ρολὰνδ κατ' οὐδένα τρόπον θὰ μᾶς τὴν ἀπέστειλε γεμάτην. Ἔπειτα ἰδοὺ τὸ γράμμα του.

Καὶ ἤνοιξα τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἦτο μαζὶ μὲ τὴν ὀβίδα.

Ἐνῷ ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπιστολὴν φαίνεται ὅτι ἔκπληξις καὶ ἀνησυχία ζωηρὰ εἶχε διαχυθῆ εἰς τὸ πρόσωπόν μου, διότι ὅλοι ἀνεφώνησαν:

— Τί εἶνε; τί τρέχει;..

— Θεέ μου!.. εἶνε... εἶνε... Ἀκούσατε.

Καὶ ἀνέγνωσα μεγαλοφώνως:

Φίλταί μου!..

Ἰδοὺ ἡ ὀβὶς ποῦ σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω εἰς τὸ φρούριον πυροβολητήν, ὅστις νὰ γνωρίζῃ νὰ τὴν ἐκκενώσῃ. Στεῖλε τὴν ἀμέσως εἰς ἕνα ὁπλοποιόν, ὅστις θὰ δυνηθῇ νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Κάμε χρῆσιν ὅμως τῶν μεγαλειτέρων προφυλάξεων.

Προσοχή!.. ὀλίγον ἂν κτυπήσῃ χάμου, θὰ πάρῃ φωτιά!.. Τὰ πράγματα αὐτὰ καὶ ἐν φύλλον χάρτου ἂν πέσῃ ἐπάνω των ἐκρήγνυται!..»

Κραυγὴ τρόμου μὲ διέκοψε.

— Πετᾶτέ το ἔξω!.. ἔξω... εἶνε τρομερόν!.. Μία ὀβὶς μέσ' στὸ σπῆτι!.. τρομάρα μου!.. ἐφώναζεν ἡ κυρία Δετάγ.

— Μὴ τὴν ἐγγίζετε, ἐφώναζα ἐγώ. Ἡσυχάσατε· ὁ πυροβολητὴς ποῦ τὴν ἔφερε τὴν παίρνει πάλιν...

— Ἀλλοίμονον, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης ὅλος τρέμων, ὁ πυροβολητὴς ἀνεχώρησε!..

Νέαι πάλιν φωναὶ φόβου.

— Ἔ, καλά, εἶσαι, θὰ τὴν βγάλω ἐγὼ ἔξω ἀπ' ἐδῶ...

— Ἀ! ὄχι δὲν σᾶς ἀφήνω, ἐκραύγασε ζωηρῶς ὁ κύριος Δετάγ. Σεῖς δὲν ἔχετε οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα διὰ νὰ μετακομίσετε τὴν ὀβίδα αὐτήν. Φαίνεται ἀπὸ τὸν ὄγκον της ὅτι θὰ εἶνε πολὺ βαρειά. Φοβοῦμαι μήπως σᾶς πέσει ἀπὸ τὰ χέρια στὴς σκάλες!..

— Ὄχι, ὄχι, σεῖς. ἐφώναξεν ἡ κυρία Δετάγ. Μᾶς χρειάζεται ἕνας στρατιώτης, ἕνας στρατιώτης σοβαρός. Ἀ! νά! κατὰ τύχην εἶνε ὁ λοχαγός μας ἐδῶ!...

— Ἐγώ;! ἐκραύγασεν ὁ λοχαγός.

— Ναί σεῖς λοχαγέ μου, ποῦ εἶσθε τόσον στιβαρός, τόσον γενναῖος, καὶ ἔφερετε τόσον καλὰ ἀπ' αὐτὰ σύνεργα τοῦ διαβόλου...

— Συγγνώμην... συγγνώμην... ἐψιθύρισεν ὁ λοχαγός, ὅπως ἦτο λίγο ὠχρὸς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, πρόκειται περὶ ὀβίδος... Διάβολε! Δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε ἕως αὔριον;...

— Ἕως αὔριον; Νὰ μείνῃ τὸ τέρας αὐτὸ ὅλην τὴν νύκτα στὸ σπίτι μου;... Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῆτε κἄν!...

Τότε παρενέβη ὁ Ἀνατόλιος:

— Ἡσυχάσατε εἶπε, τὴν μετακομίζω ἐγώ.

Ὁ Κύριος Δετάγ ἠρνήθη.

— Σεῖς;.. Ἄλλ' εὑρίσκεσθε μόλις εἰς τὴν ἀνάρρωσιν! Θέλετε νὰ τιναχθῇ τὸ σπῆτι στὸν ἀέρα;!...

— Βεβαίως, ὑπέλαβον ἐγώ, δὲν πρέπει, εἶσθε ἀδύνατος...

— Ἐγώ, δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς ἄλλον ἀπὸ τὸν λοχαγόν, ἐξηκολούθησεν, ὁ κύριος Δετάγ. Ἐμπρός, λοχαγέ μου! ἐλευθερώσατε μας ἀπὸ τὸν διάβολον αὐτόν!...

Ὁ λοχαγός τὴν εἶχε κακά· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, ποῦ τὰ χάνουν εὔκολα.

— Πράγματι, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπ' αὐτὴν τὴν ὀβίδα. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν εἶνε συνετὸν πρᾶγμα νὰ τὴν μετακομίσω πεζῇ. Χρειάζεται μία ἁμαξα. Ἂν τὴν μετακομίσω πεζῇ, εἶνε φόβος νὰ μοῦ πέσῃ στὸν δρόμο... νὰ μὲ σπρώξῃ κανεὶς κατὰ λάθος.. Πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἠρχόμην, εἶδα τὴν ἁμαξαν τοῦ φίλου μου στρατηγοῦ Σμὶτς παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον Βρεβάν, ἐδῶ πλησίον· θὰ ὑπάγω ἀμέσως νὰ τοῦ τὴν ζητήσω. Ὑπόθεσις ὀλίγων λεπτῶν...

— Πηγαίνετε λοιπὸν γρήγορα, ἐφώναξεν ἡ κυρία, διότι ἂν ἀργήσετε νὰ ἐπανέλθητε, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν τρόμον, λοχαγέ μου!...

— Τρέχω, κυρία.

Καὶ ὁ εὐγενὴς λοχαγός, μὲ τοὺς ἀρεμανίως ἐστριμμένους μύστακας, ἐξηγανίσθη καταβαίνων δύο δύο τὰ σκαλοπάτια.

Ἐγὼ ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον. Παρῆλθον ὀλίγα λεπτὰ ἀγωνιώδους προσδοκίας.

— Διατί ἀργεῖ τόσον νὰ ἐπανέλθῃ; εἶπεν ἡ κυρία Δετάγ.

— Ἀ, εἶπα ἐγὼ στραφόμενος, διὰ νὰ ἀργῇ νὰ ἐπανέλθῃ θὰ πῇ ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ πλέον ὁ λοχαγός.

— Πῶς; !...

— Διὰ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Βρεβάν, πρέπει νὰ στρέψῃ δεξιά. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;... Αἴ, λοιπὸν ὁ φίλος μας ἐστράφη ἀριστερὰ καὶ ἐγένετο ἄφαντος!

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;...

— Θέλω νὰ εἰπῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅτι ὁ λοχαγός σας εἶνε ἕνας μασκαρᾶς πρώτης τάξεως καὶ ὅτι πολὺ εὐχαριστημένος εἶμαι ὅτι σᾶς ἀπήλαξα τοῦ δειλοῦ αὐτοῦ μ' ἕνα ἀστεῖο παιγνίδι. Παρατηρήσατε!...

Καὶ λαβὼν ἀμέσως ἕνα ἐγκῶδες λεύκωμα φωτογραφιῶν, ἔθωσε μὲ αὐτὸ ἕνα γερὸ κτύπημα εἰς τὴν ὀβίδα, ἥτις διεσκορπίσθη εἰς χίλια κομμάτια, σοκολάτας. Καὶ ἀπὸ τὸ βάθος της ἐξῆλθον μυδράλλια, καὶ σφαῖρες ἀπὸ σοκολάτα, ἀπὸ φοντὰν ἀπὸ μπισκότα!

Γέλως γενικὸς ὑπεδέχθη τὴν ἀπροσδόκητον καὶ γλυκεῖαν ἔκβασιν λύσεως.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ Ἀνατόλιος ἐνυμφεύετο τὴν Πετροῦλαν.

Ὁ λοχαγὸς οὐδὲ ἐξανκατάνη πλέον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐμπόρου τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Δετάγ.

(μεταφραστὴς Μ. ΚΥΒΕΛΛΟΣ)

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΥΝΑΜΙ ΚΑΙ ΣΥ

Καὶ ὁ βορηᾶς ἐμάνιζε
στ' ὡραῖο σου κεφάλι,
Λιγνόσωμη κι' ἀνήμπορη
περπάτας στὸ στρατὶ
Καὶ ξωτικές, ἡ Δύναμες
σὲ τρόμαζαν· μὰ πάλι
Ἐσὺ ἀντρίκεια τράβαγες
στὸ φῶς τοῦ λυτρωτῆ.

Τοῦ σκοταδιοῦ πειὰ ξέφυγες
τ' ἀνήλιαγο τὸ δρόμο,
Στῆς Νίκης μέσ' στὰ τρίστρατα
ἐσήμωσες ταχειά,
Κι' ἀπ' τῆς Σκλαβιᾶς τἀβάρητα
ξελάφρυνες τὸν ὦμο,
Τρανόσωμη στὶς Δύναμες
καὶ Σὺ ἀνήκεις πειά.

Γιάγκος Δ. Ἀργυρόπουλος

ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματά του ἕνας ἄλλος ἀγόρασος;

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ δισεκατομμυριοῦχος κ. Κάρνεζη διέθεσεν 125 ἑκατομμύρια φρ. ὑπὲρ τῶν καταλλήλων καὶ παραλυτικῶν.

Ἐρωτῶμεν τοὺς ἀναγνώστας μας:

Ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα εὑρίσκετο ἕνας πλούσιος ὁ ὁποῖος ἀπεφάσιζε νὰ δωρήσῃ ὑπὲρ κοινωφελοῦς σκοποῦ ἓν χρηματικὸν ποσὸν ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, ποῖον θεωροῦν τὸν ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματά του ὁ πλούσιος οὗτος;

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ σήμερον, ἤτοι μέχρι τέλους προσεχοῦς Φεβρουαρίου. Ὀφείλουν δὲ νὰ μὴ ὑπερβαίνουν μίαν χειρόγραφον σελίδα.

Θὰ δημοσιευθοῦν αἱ δέκα ἐπιτυχέστεραι.

ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΙΑ!

Σκοτάδι! Ἀναστρῇ νυχτιά! Δὰ βουβὰ τριγύρω!
Μόλις σταματᾶτο' ἡ βροχὴ κι' ὅλα 'ν' ἀποσταμένα.
Στὸ περιβόλι τὰ φτωχὰ τὰ ἄνθη λυπημένα,
Γιρτουνε καὶ φιλοῦν τὴ γῆ γλυκὰ καὶ δίχως πόνο.

Ἀγριο μέσα στὰ κλαδιὰ φυσᾶει τὸ ἀγέρι
Κὰ τὰ πουλάκια κυβρίθηκαν κ' ἐδένα στὴ φωλιά του.
Μόνο ὁ Γκιώνης ἔμεινε μὲ τὴ βραχνὴ λαλιά του,
Νὰ μᾶς θυμίζῃ μοναχὰ πῶς εἶνε καλοκαίρι.

Τὸ φεγγαράκι κρύφθηκε κὰ γάδει κάθε ἀστρο.
Τί μαῦρη κι' ἄγρια νυχτιά ποὺ φέρνει ἀνατολίτα!
Μὲς τὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ σὰν τόση τὴ μαυρίλα
Φαντάζει ἡ Ἀκρόπολις σὰν σιδερεμένο κάστρο.

Μπροστὰ στὸ παραθύρι μου στέκει τὸ κυπαρίσσι,
Κορμὸ τοῦ πένθους σύμβολο, τῆς μοναξιᾶς σημάδι.
Μοιάζει κι' αὐτὸ μὲ γίγαντα ποὺ μέσα στὸ σκοτάδι
Χαίρεται, ποὺ ἀπλώθηκε ἡ νέκρα μὲς τὴ φύσι.

Τί νύχτα θεοσκότεινη, τί νύχτ' ἀγριεμένη!
Τοῦ θεριστοῦ πῶς ἐν' νυχτιὰ ἀπόψ' ὄχι δὲν μοιάζει
Ἡ τόση τῆς ἡ σκοτεινιὰ θαρρῶ ὅτι σκιάζει,
Τὴν ἀνησυχῆ μου τὴν καρδιά, κι' ἐκεῖ πάντα νὰ μένῃ.

Ἀθῆναι ΕΛΕΝΙΤΣΑ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐκ Διθήκης)

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΛΑΣΤΕΣ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

Μιὰ Αὐγουστιάτικη βραδυά, ποῦ ἡ Πανσέληνος μὲ ταῖς ἀχτῖνες της μετέβαλλε σὲ ποίημα, ἀκόμη καὶ τὸ πεζότερο κλωνάρι, κάτω ἀπ' ταῖς δαντελένιες πιπεριὲς τῆς Λεωφόρου Ὄλγας ἔλεγαν γιὰ μυροστὴ φορὰ τὰ γλυκὰ λόγια τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ὁ Τόνης μὲ τὴ Μάρω.

Ἐκεῖνος, ἕνας τύπος πλουσίου καὶ κομψοῦ γλεντζέ.

Ἐκείνη, μιὰ χρυσομαλλοῦ καὶ γαλανομάτα, φτωχὴ μοδιστροῦλα μὰ ὡραία, πολὺ ὡραία.

Ὁ Τόνης, εὕρισκε στὴ Μάρω κάτι, ποῦ δὲν τοῦχε βρῆ σὲ τόσες ἄλλες ἀγάπες, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά, καὶ εἶχε πεῖ σχεδιάσει τὴν κατάκτησί της.

Καθὼς ἦταν κύριος τῆς πεῖ κομψῆς τῶν Ἀθηνῶν γκαρσονιέρας, ὅπως τὄλεγαν κι' οἱ φίλοι του, σκέφθηκε ὁ Τόνης, πῶς μποροῦσε πολὺ καλὰ, νὰ πάρῃ ἐκεῖ τὴ Μάρω, αὐτὸ τὸ ξανθὸ λουλοῦδι, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα λουλούδια σὰν κι' αὐτὴν, εἶχαν προτήτερα σκορπίσῃ τὴν εὐωδιά τους ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Μάρω, φτωχιὰ κόρη χήρας μάννας, δούλευε σὲ μιὰ ἀπ' ταῖς μεγάλες μοδίστρες τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τὸ βράδυ εὕρισκε, σὰν ἀντάμωνε τὸν Τόνη, μιὰ ἀνακούφησι, ὕστερ' ἀπ' τὴ γεμάτη βάσανα φτωχὴ ζωὴ ποῦ ζοῦσε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ πολύ....

Προχωροῦσαν, χεροπιασμένοι κάτω ἀπ' ταῖς σεληνοφωτισμένες πιπεριὲς τῆς Λεωφόρου καὶ ἔδινε ὁ ἕνας 'στὸν ἄλλο ὅρκους ἀγάπης....

Ἔτσι, ἔφτασαν σένα ζυθοπωλεῖο κι' ὁ Τόνης κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὴ Μάρω νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέσα 'στὸ ἄντρο αὐτὸ ποῦ χαρίζῃ 'στοὺς ἀνθρώπους τὸ μεθῦσι. Ἡ ξανθὴ, σὰν τὰ μαλλιὰ τῆς Μάρως, μπίρα, ἔρχόταν καὶ ξαναρχόταν 'στὸ τραπεζάκι ποῦ κάθησε τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι, καὶ ἔφερε 'στοὺς ἐρωτευμένους μιὰ γλυκειὰ ζάλη ποῦ τοὺς ἔλεγε τόσες τρελλὲς εὐτυχίες....

Τὸ πρωΐ, ὕστερ' ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα, ἄνοιξε τὰ βαρυὰ ἀπ' τὸν ὕπνο μάτια της ἡ Μάρω καὶ εἶδε τριγύρω της κάτι κομψὰ ἐπιπλα, χαλιά, καθρέφτες, πλούσια κάδρα, κεντημένες κουρτίνες καὶ ζίλια ἄλλα κομψὰ στολίδια....

Σκέφθηκε τὴ πρᾶξι της, μὰ πόσο ἀργὰ ἦταν πειά!

Περνοῦσαν γεμᾶτες εὐτυχία ἢ 'μέρες μέσα 'στὴν γκαρσονιέρα, καὶ ὁ Τόνης πότε πότε ἔλεγε 'στὴ Μάρω πῶς θὰ τὴν παντρευθῇ. Ἐκείνη, καθὼς ἦταν τόσο εὐτυχισμένη μαζύ του 'λίγες φορὲς ἐκούραζε τὸ φτωχό της νοῦ μὲ τὴ ζωγραφιὰ τῆς θέσεώς της, καὶ 'νόμιζε πῶς ἔτσι εὐτυχισμένη θὰ περάσῃ κι' ἡ ζωὴ ποῦ τῆς ἀπομένει.

Ἔτσι πέρασαν κάμποσα χρόνια.

Σὰν ἔρτασε ὅμως ἡ γενικὴ ἐπιστράτευσις, δὲν ἄφησε χωρὶς στρατιωτικὸ ἠηλίκιο τοῦ Τόνη τὸ κεφάλι, καὶ σὲ 'λίγες 'μέρες, ἀφοῦ ἀπήλαυσε τὴν εὐτυχία ἀρκετά, ἔφευγε γιὰ τὰ σύνορα, ἀφίνοντας ὁλομόναχη 'στὴ γκαρσονιέρα του τὴ Μάρω.

Ἔφυγε ὁ Τόνης, ἀφοῦ τῆς ἄφησε, 'λίγα χαρτονομίσματα γιὰ νάζῃ νὰ περνᾷ, καὶ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του μόλις γυρίσῃ ἀπ' τὸ πόλεμο, μὲ τὸ καλό....

Κι' ἔμεινε μόνη, ὁλομόναχη ἡ Μάρω, μέσα 'στὰ κομψὰ ἐπιπλα τῆς γκαρσονιέρας, τὰ σκαλιστὰ μπαγιοῦ, τοὺς μεγάλους καθρέφτες, τὰ χαλιὰ καὶ τὰ κάδρα, κι' ἔβλεπε μάλιστα πειὸ πολύ, μὲ ἕνα φόβο, μὲ μιὰ ἀπέχθεια, δυὸ ἀκουαρέλλες, ἔργα καλῶν ζωγράφων, ποῦ παρίσταναν δυὸ γυναῖκες πολὺ ντεκολτέ, μὲ βαμμένα τὰ πρόσωπα, καὶ ποῦ γελοῦσαν ἀδιάκριτα πίσω ἀπ' τὰ κατακόκκινα χείλη τους! Σὰν ἔβλεπε ἡ Μάρω αὐτὲς ταῖς δυὸ ἀκουαρέλλες νὰ τῆς γελοῦν, σὰ νὰ τὴν κοροϊδεύουν, 'γύριζε ἀπότομα τὸ πρόσωπο ἀπ' τἄλλο μέρος, τῆς ἔκανε κακὸ τὸ ἀντίκρυσμά τους.

Πέρασαν 'μέρες μοναξιᾶς, ποῦ ἄρχιζαν νὰ φέρνουν τὴν ἀτελπισιὰ 'στὴ Μάρω καὶ τῆς γύριζαν 'στὴ σκέψι τὴν παληὰ ζωή της. Τὸ μέλλον ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ζωγραφίσῃ 'στὴ φαντασία της. Εἶχε ἕνα μεγάλο φόβο! Κι' ἐκείνη δὲν ἤξερε τὸ γιατί, μὰ ὅμως μιὰ μικρὴ ἐλπίδα τὴν παρηγοροῦσε.

Τὴν ἀπελπισιά της μετέβαλλε σὲ χαρά, τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ Τόνη της ποῦ πολεμοῦσε! Καὶ τι δὲν τῆς ἔγραφε!

Πέρασε ἕνας μῆνας ἀπὸ τότε, κι' ἄλλο γράμμα δὲν ἔλαβε. Κι' αὐτὸς ὁ μῆνας ἦταν ἀτέλειωτος γιὰ τὴ Μάρω! Ἔψαχνε 'στὴ σκέψι, τὴ μητέρα της πολλὲς φορές, καὶ νοσταλγοῦσε τὴν ἡσυχὴ καὶ τίμια ζωὴ ποῦ περνοῦσε πρὶν μαζύ της! μάταιοι συλλογισμοί!

Ἄλλη μιὰ χαρὰ, τῆς 'χάρισε πάλι ἐλπίδες

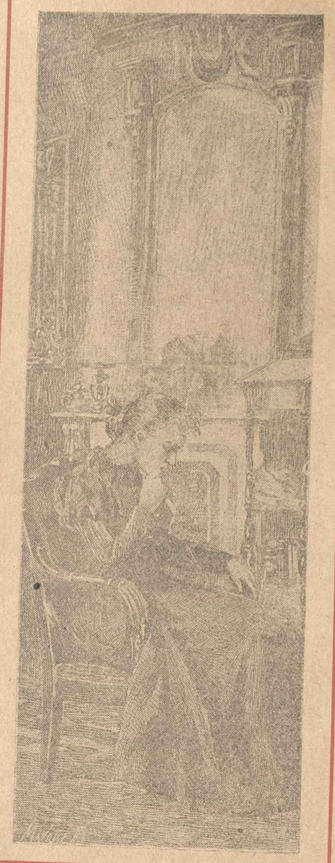

Καὶ σκέπτεται, σκέπτεται ὁλοένα, καθισμένη στὴ πολυθρόνα.

'λίγα ἀργυρᾶ κέρματα... Ἀλλοίμονο! Γιατὶ δὲν ἔλαβε γράμμα του! Ἂν σκοτονόταν θὰ τὄγραφαν αἱ ἐφημερίδες, μὰ ἡ Μάρω ποῦ τῆς διάβαζε μὲ λαχτάρα, δὲν εἶχε ἀπαντήση πουθενὰ τὄνομά του! Μήπως 'χάθηκε τὸ γράμμα του; ἢ μήπως τὴ λησμόνησε! αὐτὸ τὸ τρίτο τῆς 'κοιμάτιαζε τὴν καρδιὰ ὅταν περνοῦσε ἀπ' τὸ νοῦ της!

Ὁ μεγάλος καθρέφτης τοῦ σαλονιοῦ, ποῦ εἶδε τόσες φορὲς γελαστὰ κι' εὐτυχισμένα τὰ δυὸ πρόσωπα τῶν ἐραστῶν, τώρα βλέπει πότε πότε μ' ἀχτένιστο τὸ κεφάλι κουρασμένη καὶ θλιβερὴ μορφὴ, μὲ βαθυὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα...τὴ Μάρω!

Τὸ ἀναλόγιο ἐκεῖ δὲ κρατεῖ τὰ δυὸ μοναδικὰ γράμματα ποῦ τῆς ἔστειλε ὁ Τόνης, καὶ τὰ δυὸ κάδρα μὲ ταῖς ἀκουαρέλλες ὅλο γελοῦν κοροϊδευτικὰ, ὅλο γελοῦν 'στὴ δύστυχη Μάρω!... Στὸ δρόμο ὁ βορρᾶς κοκκαλιάζει ψυχρὸς τοὺς διαβάτας καὶ περνῶντας ἀπ' ταῖς χαραμίδες τῶν παραθυριῶν τῆς γκαρσονιέρας ἀφίνει ἕνα θλιβερὸ φρικτὸ ἠχο ποῦ ἐκενευρίζει...

Καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, σκέπτεται, ἀκουμπισμένο τὸ βαρὺ κεφάλι της 'στὸ δεξί της χέρι...ποῦ τῆς 'χάριζε πρὶν ὅπου δούλευε τὸ τίμιο ψωμί! Ἔφετος πέρασαν τὰ Χριστούγεννα, ἡ Πρωτοχρονιὰ χωρὶς κἂν νὰ τὰ γοιώσῃ καὶ σκέπτεται τὶ ὡμορφα ποῦ τὰ γιόρτασε ἄλλα χρόνια μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της....φτωχιά, μὰ πόσο εὐτυχισμένα!...

Καὶ σκέπτεται, σκέπτεται ὁλοένα καθισμένη 'στὴν πολυθρόνα.

Ἔξω, ἡ 'μέρα ἄρχισε νὰ ψυχορραγῇ ἀφίνοντας τὴ νύχτα μαῦρο της ἀντικαταστάτη, ἐνῷ μέσα 'στὸ σαλόνι τῆς γκαρσονιέρας γύρω ἀπ' τὴ Μάρω ἄρχισε νὰ ξυπνῷ ἡ μεγαλήτερη δυστυχία!

Κι' ἔκλαιγε ἡ δύστυχη, ἔκλαιγε, βλέποντας 'στὰ 'ψηλὰ, μέσα ἀπ' τὸ βαθὺ βάραθρο ποῦ ἔπεφτε ἔπεφτε ὁλοένα!....

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα τῆς πόρτας τὴν ἔκανε ἐξαφνα νὰ τιναχτῇ! ἔτρεξε γιὰ νὰ δῇ ποιὸς εἶνε!... Ἦταν ὁ γραμματοκομιστής! Μὲ τὶ χαρὰ τοῦ ἄπαξε ἀπ' τὰ χέρια ἡ Μάρω ἕνα γράμμα ποῦ ἀπευθυνόταν σ' ἐκείνη. Ἔρχεται γεμάτη χαρὰ 'στὸ σαλόνι ἀφοῦ ἔδωκε 'στὸ γραμματοκομιστὴ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα της φράγκα, ἀνοίγει τὸ φάκελλο, ξεδιπλώνει τὸ χαρτί, καὶ.... Ὦ δυστυχισμένη Μάρω! Δυστυχισμένη!.... ἦταν τοῦ νοικοκύρη τῆς γκαρσονιέρας γράμμα! τῆς ἔλεγε νὰ τοῦ ἀδειάσῃ τὸ σπῆτι του!

.....Μόλις τὸ 'διάβασε, εὐθὺς ἀντίκρυσε ταῖς δυὸ βαμμένες γυναῖκες νὰ τῆς γελοῦν κοροϊδευτικὰ μέσ' ἀπ' ταῖς χρυσὲς κορνίζες τους.... καὶ τότε ἄρχισε ἡ ἀμοιρη νὰ γελᾷ! ὁλοένα πάιζοντας μὲ τὰ μαλλιά της τ' ἀχτένιστα 'κυττοῦσε ταῖς δυὸ ἀκουαρέλλες ποῦ γελοῦσαν μαζύ της!...

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΤΟ 1912

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μετὰ τὸ 1821 δὲν ὑπῆρξεν ἔτος τόσῳ βορασμένον διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅσον τὸ 1912.

Τὸ ἔτος αὐτὸ λήγει μετ' ὀλίγον.

Ποῖος δὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸ ὑμνήσῃ, ὅπως τοῦ ἀξίζει, εἰς ὀλίγους στίχους, ὄχι περισσοτέρους τῶν 12;

Ποιήματα διὰ τὸν διαρωνισμὸν δεχόμεθα μέχρι τέλους Ἰανουαρίου.

Τὰ δημοσιευθοῦν τὰ τρία καλλίτερα μαζὴ μὲ τὰς εἰκόνας τῶν ποιητῶν.

Εἰς τὴν ρωνίαν τοῦ χειρογράφου νὰ σημειώνεται «Ποιητικὸς Διαγωνισμός».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

13 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

— Τί εἶπες; ἠρώτησε θορυβημένος, τί εἶπες;... Ἤκουσε καλά;.. Ὁμολογεῖς μόνη σου, ὅτι ὑπέπεσες εἰς παράπτωμα;... Λέγε μου, λέγε μου, ἐξάγαγέ με ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρομερὰν ἀμφιβολίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ἐβύθισες...

Ἡ ὡραία Μαρουσία ἐταπείνωσε τότε τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς της καὶ μὲ ὕφος δεικνύον μεταμέλειαν καὶ συστολὴν ἀπήντησε:

— Ναί! ἀγαπητέ μου δὲν σὲ ἠπάτησαν τὰ ὠτά σου...

— Ναι! ὑπέπεσα εἰς παράπτωμα φοβερόν.

Ὁ μικρὸς Πάπας, ὁ ὁποῖος τώρα κάθηται εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Πέτρου, κατώρθωσε νὰ μὲ σαγηνεύσῃ, νὰ μὲ παρασύρῃ καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μὲ ἀπατήσῃ... Ναί! διετέλεσα ἐρωμένη τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ Πάπα... Εἶνε τὸ πρῶτον παράπτωμα αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσα, χωρὶς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ καταλάβω πῶς... Ἀλλ' ἐτιμωρήθην σκληρῶς καὶ τώρα μεταμέλομαι... Ὦ ἐὰν ἠξευρες!

Καὶ ἡ ὡραία Μαρουσία ἐσιώπησεν, ἐνῷ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἤρχισαν νὰ τρέχουν δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἡ διαβολικὴ ὑποκρισία της εἶχε κατορθώσει νὰ διαβιβάσῃ εἰς αὐτούς.

Κάτοχρος καὶ τρέμων τότε ὁ Πρίγκηψ, ἠρώτησε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ὥστε εἶνε ἀληθές, ὅτι μὲ ἠπάτησες; Μὲ τὸν ἅγιον πατέρα; τὸν Πάπα;!! Δὲν ἠδυνάμην ποτὲ μου νὰ φανταστῶ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μοῦ προξενεῖ τώρα κατάπληξιν εἶνε διατί ζητεῖς τὸν θάνατόν του;...

— Γουῆ, τὸν μισῶ, τὸν μισῶ εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον... Τὸν μισῶ διὰ δύο λόγους... Πρῶτον διότι κατώρθωσε νὰ μὲ ἀπατήσῃ καὶ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω διὰ μίαν στιγμὴν τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, καὶ δεύτερον, διότι ἔμαθα ἕνα πρᾶγμα φρικῶδες... Ὁ ἀνόσιος αὐτὸς Πάπας δὲν ὑπῆρξε μόνον ἰδικός μου ἐρωμένος... Ὁ Ἰωάννης 10ος ὑπῆρξε καὶ εἶνε ἀκόμη καὶ τώρα, ἐρωμένος τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου...

Φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μαρκησίου, εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποκαλύψεως.

Ἔννοεῖς τώρα, διατί ζητῶ τὸν θάνατον τοῦ ἀποτροπαίου αὐτοῦ τέρατος; ἠρώτησεν ἡ Μαρουσία... Ἔννοεῖς διατί ζητῶ ἀπὸ σὲ νὰ ἀναλάβῃς τὴν Ρώμην ἀπὸ τὸ ἀνθρωπόμορφον αὐτὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον μολύνει τὴν ἁγίαν ἕδραν;... Ἡ πίστις σου πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ὁ ἔρως σου πρὸς ἐμὲ ἀπαιτεῖ νὰ πράξῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σοῦ εἶπα!... Ἐκδίκησέ με, Γουῆ, ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ τὸν ἔρωτά μας. Γουῆ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετεχειρίσθη ὅλα τὰ πονηρὰ τεχνάσματα τοῦ διαβόλου διὰ νὰ μὲ παρασύρῃ... Ἔννοεῖς;...

Ὁ Πρίγκηψ ἀποφασίζει

Βραχνὴ φωνὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς Μαρουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη τῆς Θεοδώρας, εἶχε καταστήσει ποταπὸν ὄργανον τῶν ὀρέξεών της, ἐξηγέρθη ἐναντίον τῆς προσβολῆς τοῦ ἐρωτός του.

Ὀργὴ ἀπερίγραπτος τὸν κατέλαβε καὶ εἰς τὴν σκληρῶς τρωθεῖσαν ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀπάτης καρδίαν του μῖσος ἀδιάλλακτον ἐγεννήθη κατὰ τοῦ Πάπα.

— Λοιπόν, Γουῆ, δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; τὸν ἠρώτησεν ἡ Μαρουσία, τρυφερῶς σφίγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Ναί! Ναί! ἀπήντησεν ἔξαλλος ὁ πρίγκηψ. Ἔχεις δίκαιον, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ... Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρῶς διὰ τὴν ἀνοσίαν ἀπάτην του, εἰς τὴν ὁποίαν—εἶμαι βέβαιος—ὅτι εἶχε σύμμαχον τὸν διάβολον. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἡ ἁγία ἕδρα θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ τέρας αὐτό, ἀρκεῖ νὰ πεισθῶ ὅτι μὲ τὴν θυσίαν μου αὐτὴν θὰ κατακτήσω τὴν ἀγάπην σου.

Ἕνας ἠδονικὸς ἀσπασμὸς ἔκλεισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ χείλη τοῦ μαρκησίου.

Ἡ καταδίκη τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ Ι' εἶχεν ἤδη ἀποφασισθῇ, ἀφοῦ ἡ ὡραία Μαρουσία τὸν εἶχε προγράψει.

Ἐκδίκησις καὶ κατὰ τῆς Θεοδώρας

Ἡ ὡραία Μαρουσία ἦτο κατευχαριστημένη πλέον.

Τὸ πονηρὸν σχέδιόν της εἶχεν ἐπιτύχει ἐντελῶς καὶ ὁ περιφρονήσας αὐτὴν Πάπας ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς.

Καὶ ἤδη τὸν νοῦν τῆς διεφθαρμένης αὐτῆς γυναικός, μία μόνον σκέψις κατεῖχε.

Τὴν σκέψιν αὐτὴν ἴσως τὴν φαντάζονται μόνοι τὼν οἱ ἀναγνῶσταί μας.

Ἡ ὡραία Μαρουσία προσεπάθει νὰ ἀνεύρῃ μέσον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἀπὸ τὸν Πάπαν ἐμισοῦσε περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐχθρούς της.

Ἡ Θεοδώρα, ἡ μήτηρ της Θεοδώρα, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τόσους ἀκόμη ἐσαγήνευε καὶ ἐπέβαλλε τὴν δύναμίν της εἰς ὁλόκληρον τὴν Ρώμην, ἔπρεπε νὰ ταπεινωθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ αὐτὴ χωρὶς κανένα πλέον ἀντίπαλον νὰ κυριαρχῇ.

Ἡ ὡραία Μαρουσία δὲν ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατέστρεφε τὴν μητέρα της καὶ συγχρόνως θὰ ἰκανοποιῇ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐγωισμοῦ της, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ τὴν ὕπαρξιν δευτέρας γυναικὸς ἐφαμίλλου μὲ αὐτὴν κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἰσχύν.

Ὁ Μεργράδος, ὁ εὐπειθέστατος σύζυγός της θὰ τὴν ἐβοηθοῦσε πολὺ καὶ διὰ τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐκδικήσεώς της.

Ἔνοπλος συγκέντρωσις

Ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα, ἀπὸ ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἑκταπλὸς κίνησις, ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὡραίας Μαρουσίας.

Πενῆντα ἀγριωποὶ Ἐλβετοὶ ἐπηγαινοηρχοντο εἰς αὐτὴν καὶ διαρκῶς συνηνοοῦντο μὲ τὸν Γουῆν, ὁ ὁποῖος κατείχετο ἀπὸ γενικὴν ταραχήν.

Τὴν νύκτα ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἐλβετοὶ ἐφόρεσαν βαρεῖς σιδηροῦς θώρακας καὶ ὡπλίσθησαν μέχρις ὀδόντων, ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν καμμίαν ἐκστρατείαν.

Μετ' ὀλίγον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἤρχετο καὶ ὁ πρίγκηψ πάνοπλος ἐπίσης καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλον ψηλὸν ἱππότην, στηρίζοντα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀστραπτούσης σπάθης του.

— Ἀρχηγέ, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μισθοφόρους εἰς τὸν πρίγκηπα, εἰμεθα ἑτοιμοι! Ὁ ἀρχηγός μας μᾶς ἐμίσθωσε τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ ἐκλαμπρότης σου μᾶς ὑπεσχέθη... Ὁποιος καὶ ἂν εἶνε αὐτὸς ἐναντίον τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς ὁδηγήσῃς δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μας... Ἀρχηγέ, εἰμεθα ἑτοιμοι. Διάταξον!

Ὁ Γουῆς ἐπέδειξε τότε εἰς τοὺς μισθοφόρους τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν ὑψηλὸν ἱππότην καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός!... Ἀπὸ τὸν ἱππότην αὐτὸν ζητήσατε διαταγάς! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγός!

Ψίθυρος ἐκπλήξεως διέτρεξε τὰς τάξεις τῶν Ἐλβετῶν καὶ ὅλοι παρετήρησαν περιέργως τὸν ἱππότην ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὑπεχώρει ὁ μεργράδος.

Ὁ ἱππότης ἐπροχώρησε τότε ἕνα βῆμα καὶ ὑπήγειρεν ὀλίγον τὴν προσωπίδα τῆς στιλπνῆς περικεφαλαίας του, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἐφάνη ἕνα ὡραιότατον καὶ δροσερώτατον πρόσωπον μὲ δύο μαύρους ὀφθαλμοὺς ἀγρίως σπινθηροβολοῦντας.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγός σας, εἶπεν εἰς τοὺς κατελθόντας μισθοφόρους ἐντόνως ἡ ὡραία Μαρουσία, διότι αὐτὴ ἦτο, ὡς θὰ ἐννόησαν βεβαίως οἱ ἀναγνῶσταί μας, ὁ συντροφεύων τὸν πρίγκηπα ἱππότης· ἐμπρὸς πηγαίνομεν!

Εἰς τὸ Λατερανὸν

Μετ' ὀλίγον ἡ ἔνοπλος συνοδεία διήρχετο τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς ἁγίας πόλεως, ὁποία κατὰ τὴν μεταμεσονύκτιον ἐκείνην ὥραν ἦτο ἐντελῶς ἔρημος διαβατῶν.

— Γουῆ, ἔλεγεν ἡ ὡραία Μαρουσία πάλλουσα τὴν γυμνὴν δαμασκινὴν της σπάθην εἰς τὸν παραπλεύρως αὐτῆς βαδίζοντα μαρκήσιον, μὴ ἀφήσῃς κανένα ἀπὸ τοὺς μισθοφόρους νὰ κτυπήσῃ τὸν Πάπαν!

Ἤδη οἱ μισθοφόροι εἶχον φθάσει εἰς τὸ Λατερανόν, πρὸ τῆς πύλης τοῦ ὁποίου ἐστάθησαν ἀναμένοντες διαταγάς.

Ἡ ὡραία Μαρουσία ἐπλησίασε τὴν πύλην αὐτὴν καὶ ἐξαγαγοῦσα ἀντικλεῖδα τὴν ἤνοιξε.

Θέλω ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ βάψω τὴν σπάθην μου εἰς τὸ μιαρὸν αἷμά του καὶ νὰ κορεσθῷ βυθίζουσα αὐτὴν εἰς τὸ ἁμαρτωλὸν σῶμά του. Εἰς τὸ Λατερανόν, ποῦ καθὼς σοῦ εἶπα κοιμᾶται ἀπόψε ὁ Πάπας, θὰ εὑρεθῇς πρὸ ἀπροσδοκήτου ἐκπλήξεως· Ἡ ἐρωμένη του ἡ μήτηρ μου Θεοδώρα τὸν συντροφεύει τὴν νύκτα.

— Δὲν πρέπει νὰ φεισθῶμεν οὐδ' αὐτῆς, ἐὰν θελήσῃ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ!... Μὴ ταράσσεσαι διόλου. Ἡ θρησκεία καὶ τὸ μῖσος μᾶς ἐπιβάλλουν τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τοῦ δαίμονος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τόσον χρόνον ἐμόλυνε τὴν ἁγίαν ἕδραν!...

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πάπα πνίγεται

Οἱ ἔνοπλοι Ἐλβετοὶ ἐξιφούλκησαν τότε καὶ ὁρμητικῶς εἰσῆλθον προπορευομένης τῆς ὡραίας Μαρουσίας εἰς τὸ Λατερανόν.

Ἡ θορυβώδης ὅμως ἐκείνη εἴσοδος, ἡ κλαγγὴ τῶν συγκρουσμένων ἀκοντίων καὶ θωράκων, ἐξύπνησεν τὸν θυρωρόν, ὁ ὁποῖος ἤθελησε νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν.

Ταχεῖα ὅμως, ὡς ἀστραπή, ἐπέτεσεν ἐναντίον του ἡ Μαρουσία καὶ ἐβύθισε εἰς τὸ στῆθός του τὴν σπάθην της.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἐφάνη ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος κοιμώμενος εἰς τὸ κάτω διαμέρισμα εἶχον ἐπίσης ἐξυπνήσει ἀπὸ τὸν θόρυβον.

Ἐντρομος τότε ἀπὸ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἀπέναντί του μὲ φωνὴν ὑπόκωφον ἔκ τῆς ταραχῆς ἐκραύγασε.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Εἰς τὰ ὅπλα...

Ἡ τελευταία ὅμως λέξις του ἐξεπνευσεν εἰς τὸν λάρυγγά του.

Ἡ ὡραία Μαρουσία εἶχεν ἔλθει δρομαία πλησίον του καὶ περιβαλοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαιμόν του ἤρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ μὲ δύναμιν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τοῦς ροδίνους δακτύλους της.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πάπα ἔγινε κατάμαυρον ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀναπνοῆς καὶ τὸ σῶμά του ἐσφάδαζεν ὑπὸ τὰ ἀποπνιγτικὸν σφίξιμο τῶν σιδηρῶν χειρῶν τῆς φοβερᾶς ἐταίρας.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πάπα μὲ ἕνα τελευταῖον ρόγχον ἀγωνίας ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νεκρός.

ΕΙΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πάπα.— Ἰωάννης Μαρουσία, Θεοδώρα.—Ὁ Πάπας εἰς τὴν φυλακήν.—Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννου.

Νεοελληνικὴ Φιλολογία

ΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΙΝΑΡΙΟΥ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

Τὴν παραμονὴ τῶν Φώτων ἡ κυρὰ Φήμω, παρεκάλεσε τὴν ἀρχόντισσα κυρὰ Νικόλαινα, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ζυμώσῃ εἰς τὸν φοῦρνόν της, ἐπειδὴ ὁ δικός της εἶχε χαλάσῃ· ἐκείνη τὴν ἄφησε. Ἀλλὰ τῆς εἶπε νὰ πάῃ πολὺ νύκτα νὰνάψῃ τὸν φοῦρνον καὶ κατὰ τὰ ἑξῆμερώματα νὰ ἔχῃ τελειώσῃ, διότι τὴν ἴδια ἡμέρα θὰ φούρνιζε καὶ αὐτὴ ψωμί.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκοσκίνισε τὸ ἀλεῦρι κι' ἔκαμε προζύμι, πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἐξύπνησε, ζύμωσε τὰ ψωμιά, τάβαλε στὴν πινακωτὴ καὶ σὰν ἔγιναν, τὰ πῆρε νὰ πάῃ νὰ τὰ φουρνίσῃ. — Φόβος ἀλλόκοτος τὴν ἔπιασε σὰν βγῆκε ἔξω, ἦταν σκοτάδι, πίσσα... τὸ λίγο φῶς ποὺ ἔρριττε τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε, μόλις τῆς ἔδειχνε τὸν δρόμο ποὺ θὰ πήγαινε. Ὁ οὐρανὸς εἶχε ἄπλωμένα ἀπὸ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη ἄκρα, κατασκότεινα μαῦρα σύννεφα, ποὺ δὲν ἄφιναν κανένα ἀστέρι νὰ ῥίξῃ τὸ φῶς του. Λίγο δρόμον ἤθελεν ἀκόμη γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν φοῦρνο τῆς κυρὰ Νικόλαινας, ἄκουσε πίσω της κάτι παράξενα πατήματα, γύρισε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ τὸ φανάρι ἀπὸ τὰ χέρια της. — Καμμιὰ δεκαριὰ ξορκισμένοι, κακιᾶς ὥρας γεννήματα, μὲ μαλλιὰ ἄγρια σὰν τοῦ σκαντζοχοίρου, ποὺ σκέπαζαν μπροστὰ τἀγρια μάτια τους καὶ πίσω τῆς πλάτες τους, καπροδόντιδες, κατσικοπόδαροι μὲ νύχια σὰν τοῦ σιεποῦ στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια — οἱ καλικάντζαροι — τὴν περικύκλωσαν χοροπηδῶντες καὶ τὴν τραβοῦσαν εἰς ἄλλον δρόμον. Ἀπὸ τὴν τρεμούλα της τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε πήγαινε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μία μεγάλωνε καὶ μία μίκρενε τὲς σκιές τους, καὶ τῆς ἔκαμε πιὸ τρομακτικές, πιὸ φοβερὲς ἀπ' αὐτούς... τήγαινε ὅπου τὴν πήγαιναν. Σὲ λίγη ὥρα πέρασαν ἀπὸ ἕνα ἁλῶνι, ἡ κυρὰ Φήμη εἶπε πῶς κουράστηκε καὶ ἄφισε τὴν πινακωτή, γυρεύουσα μὲ κάθε τρόπο νὰ περάσῃ ἡ νύχτα χωρὶς νὰ τὴν πειράξουν οἱ καλικάντζαροι.

Ὁ φόβος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ ἐλπίδα ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους, σὰν δύο μεγάλοι ἀέρηδες τὴν συνετῆραν κ' ἄρχισε νὰ χορεύῃ, χωρὶς νὰ νοιώθῃ, κάτι χοροὺς τόσο παράξενους, ἀσυνήθιστους, τρελλοὺς... ποὺ παραξενεύτηκαν κι' ἔβλεταν σὰν χαζοὶ οἱ καλικάντζαροι. Ὅταν κουράστηκε στάθηκε λιγάκι, εἶχε περάσει κάμποση νύχτα καὶ κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε νὰ πάνε στὰ παλάτια τους, στὰ κατάβαθα τῆς γῆς, κι' ἐκεῖ νὰ τοὺς ψήσω τὰ ψωμιά μου.

Ἡ κυρὰ Φήμω ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια τους κι' ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ ὅσες ἱστορίες ἤξευρε· ὅταν πειὰ ἐτελείωσε ὅλες τὶς ἱστορίες ἤρχισε νὰ τοὺς διηγῆτε τί βάσανα τραβοῦνε ἕως ὅτου κάμουν τὸ λινάρι πανί.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφώναξε ἕνας κόκκορας· εἶνε κατάμαυρος εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Ἡ κυρὰ Φήμω, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἔλεγε ὁλοένα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, πῶς τὸ λινάρι σὰν τὸ σπείρουν καὶ φυτρώσει, τὸ βοτανίζουν προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσουν καὶ ἄλλα χορτάρια μαζύ του, πῶς σὰν ἀνθίσει καὶ δέσει καρπὸ τὸ ξερένουν, τὸ δένουν χειρόβολα καὶ τὸ ἀφήνουν νὰ ξεραθῆ... δεύτερο ξεφωνητὸ κόκκορα ἐδόθη ἀκούστηκε... εἶνε λαθυουράτος αὐτός, εἶπε ἄλλος τους, αὐτὴ σιγὰ σιγὰ ἔλεγε πῶς ὕστερα τὸ κοπανίζουν, τὸ βάζουν στὰ βρόχια καὶ βρέχεται πέντε—ἕξη μέρες, σὰν στεγνώσῃ τὸ μαγανίζουν, τὸ λαναρίζουν, τὸ χτενίζουν κ' ὕστερα τὸ βάζουν στὸν ἀργαλειὸ καὶ τὸ ὑφαίνουν. Ἐδῶ μαζὺ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ τρίτου κόκκορα ἄρχισε ἡ νύχτα νὰ χάνῃ τὴ μαυρίλα της, ἡ λίγο θὰ γλυκορόδιζεν ἡ αὐγή. Αὐτὸς ἐκεῖνος ἄοπρος κατάσπρος φώναξαν ὅλοι τους καὶ φύγαν μὲ μιᾶς μπροστά της.

Μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα καὶ τὴν καρδιὰ λιγοκολλημένη ἀπὸ τὸ φόβο, ἡ κυρὰ Φήμω γύρισε τὰ γλυκοχαράματα στὸ σπίτι της χωρὶς νὰ πάῃ νὰ φουρνισῃ, γιατὶ τὰ ψωμιὰ εἶχαν ξυνίσῃ.

Βόλος Δίς ΘΑΛΕΙΑ Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗ!...

"Ἕνα πλανόδιο ἦταν, φτωχὸ καὶ δύστυχο, ποὺ φεύγοντας ἀπ' τῆς μάννας τὴν ἀγκάλη πήγαινε νὰ ζητιανεύῃ, κτυπῶντας τῶν πλουσίων τὶς πόρτες κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι, λέγοντας, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:

— Ἐλεῆστε με, ἐλεῆστε με ἀφεντικὰ τὸ δύστυχο, τὸ φτωχό!....

Περιπλανώμενο δῶθε κεῖθε, μὲ σταθμοὺς σ' ἀπόκεντρα μέρη, νὰ ξαπλώνεται χάμω, 'κεῖ νὰ τρώγῃ τὰ ψωμιὰ ποὺ μάζευε, κάποτε νὰ βρίσκῃ παιδιά, μ' αὐτὰ νὰ σμίγῃ λίγο—παίζοντας καὶ βρίσκοντας κάποιαν ἀνακούφισι στὴ τέτοια ζῆση του—κ' ἔπειτα πάλι μονάχο.....κτυπῶντας τῶν πλουσιῶν τὶς πόρτες κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι, λέγοντας:

— Ἐλεῆστε με, ἐλεῆστε με ἀφεντικὰ τὸ δύστυχο, τὸ φτωχό!....

Διάβαινε ἀπὸ μπρός του τόσα πλουσιόπαιδα, ἔβλεπε νὰ σκορπιέται τόσο χρῆμα, γιὰ τὴ πολυτέλεια, γιὰ τὴ καλοπέρασι καὶ μέσα στὸ νοῦ του μιὰ μαύρη σκέψι γεννήτανε, γιὰ τὴν ἐξαίρεσί του, γιὰ τὴ καταδίκη του, τὴν ὁποία δὲ μπόραγε ποῦ ν' ἀποδώσῃ. Μιὰ σκέψι, ποὺ τὸκανε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ στενοχωρέται, λύπες βαρυόπονες, ποὺ διαλυόντουαν ὅταν τὸ βράδυ πήγαινε στὸ φτωχικό του καὶ συναντοῦσε τὴν ἀγαπημένη του μάννα!

Κοντά της τὸ φτωχὸ αἰσθανόταν τὴ καρδιά του νὰ ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ τὴν βαρέναν. Αὐτὴ σὰν ἔβλεπε κοντά του, ξεχνοῦσε τὴν τόση δυστυχία του, γιατὶ αὐτὴ τοῦ ἦταν ἡ ὑπερασπισις στὰ τόσα ἐμπόδια ποὺ συναντοῦσε αὐτὴ ἡ μόνη παρηγοριὰ στὴ λυπητερή του ζῆση. Κάθε του δάκρυ αὐτὴ τὸ καταστάλαζε, τοῦ ἔσβυνε τὸν πόνο, τοῦ θεράπευε τὴν ἀρρώστεια. Κάθε φιλί της τοῦ ἦταν καὶ φάρμακο, κάθε λόγος της κι' ἀνακούφισις, ἡ λήθη κ' ἡ γιάτρισσα στὴ τόση συμφορά του. Ναί, τὴ μάννα του εἶχε στὸ κόσμο συντροφιὰ κι' αὐτὴ τοῦ ἦταν τὸ παῦ!

Ὅταν ἡ πορτὲς τῶν πλουσίων κλεῖναν καὶ τύχαινε νὰ μὴν ἔχῃ νὰ φάῃ, ὤ!... τότε ἔτρεχε στὴ μάννα του, ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της, κ' ἡ δόλια, ἀν δὲν εἶχε νὰ τοῦ προσφέρῃ τίποτε, προσπάθαγε νὰ τὸ κοιμίσῃ... Κοιμότανε, κι' αὐτὴ 'πάνω του στεκόταν συλλογισμένη!.... Στιγμὲς λυπητερές!.... Φτώχεια, βάσανα, πίκρες ὅλα τότε τὴς ἐρχότουσαν στὸ νοῦ σωριασμένα σὲ μιὰ πένθιμη σκέψι, ποὺ τράβαγε νὰ 'βρῇ τὸ αἴτιο τῆς τόσης κατατρεξιᾶς, τῆς τόσης συμφορᾶς.... Ἀλλὰ τίποτε!... Φουρτουνιασμένα ὅλα μπρός της τόσο, ποὺ βαρυαστενάζοντας νὰ ξητεῖ τοῦ Ὑψίστου τὴ βοήθεια!....

Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ προέβλεπε πειὰ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της τὸ μέλλον δυστυχισμένο, γιομάτο ἀπὸ ἐμπόδια...

— Σὰν ἀποθάνω τί θὰ γίνῃ; αὐτὰς τὰς λέξεις ψιθύριζε, κ' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἡ δόλια... Δὲν ἦταν ὅπως ἡ ἄλλες μάνες; ποὺ πλέκουνε ὄνειρα χουσᾶ κ' ἐλπίδες γιὰ τὰ παιδιά τους, παρὰ σ' ἄλλη μοῖρα ῥιγμένη, στὴ κακιὰ καὶ στὴ μαύρη, ὥστε νὰ προβλέπῃ τοῦ παιδιοῦ της τὴ ζῆση ἄχαρι καὶ βασανισμένη, μάλιστα μετὰ τὸ θάνατό της, ὅπου τὸ ἄτυχο θὲ νάχανε τὴ μόνη παρηγοριὰ κι' ἀνακούφισι στὸ κόσμο!

Ὁ πατέρας του, κι' αὐτὸς ἕνας σακάτης πρὸ καιροῦ εἶχεν ἀποθάνει καὶ αὔξησε τὴ δυστυχία, γιατὶ 'κεῖνα τὰ λίγα ποὺ προσέφερε, λείψανε τώρα. Ἀπέθανε, ἀφῆκε κληρονομιὰ τὴ δυστυχία, καὶ μαζὺ κ' ἕνα μεγάλο βάρος!

Ἀφῆκε τὴ γυναῖκα του ἔγκυο κ' ἔτσι ἔμελλε νὰ γεννηθῇ καὶ προστεθῇ δεύτερον παιδὶ μέσα στὴ κακομοιριά, στὴ δυστυχία, στὴ συμφορὰ καὶ στὴν ὀδύνη!

Ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη 'μέρα παραμόνευαν τὴ γέννησι τοῦ πλάσματος!

Τὸ φτωχικὸ σπῆτι τῆς δόλιας μάνας ἔχει γιομήσει ἀπὸ λύπη κι' ἀπὸ νέκρα! "Οχι, χαρὰ ὄχι τραγούδια, παρὰ πέπλοι πενθηφόροι π' ἁπλωνόντουσαν, γιὰ νὰ σκορπᾶνε τὸ ῥίγος καὶ τὴ συγκίνησι στὴ μητρικὴ αἰμάσσουσα καρδιά!.

Ποιὰ λοιπὸν, μαυροφορα 'μέρα ἐπρόσμενε γιὰ ν' ἀνατείλῃ τὴ γέννησι τ' ἀμοιρου πλάσματός, ποιὰ μητρικὴ ἀγωνία, γιὰ νὰ τὸ θρέψῃ μὲ γάλα ποὺ θὰ ἔβγαιν' ἀπὸ στήθεια πληγωμένα, ὥστε φιλοστοργία καὶ τρυφερότης ἀπὸ μέρους της, ἀνώφελα νὰ σβύνουνε σὲ θλίψεις!

Ποιὸς ἀκάνθινο στεφάνι ἐφιαξεν ἡ μοῖρα, γιὰ νὰ τοῦ τὸ φορέσῃ μόλις ἀρχίσει νὰ βλαστάνῃ χαράζοντας ἔτσι τὴ δύστηνο καὶ ματοσταλλακτη ζωή, καὶ ῥίχνοντάς το στὴν ἀπὸ βόρβορο λίμνη τῆς κοινωνίας, ὅπου εἶνε μαυρογραμμένο, κάθε τέτοιο βλάστημα, νὰ σιγομαραίνεται!....

Ποιὸ τέλος, ἀπόστημα μάνναις ποῦ σπαράζει κι' δύῤῥεται σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἀπέναντι 'κείνων, ποῦ γύρω στὴ χαρὰ καὶ στὰ πλούτη, μέλλουνε νὰ φέρουνε, μὲ τὴ γέννησί των, τὸ πλᾶσμα των!....

Ἡ φτωχειὰ μάννα ὅλ' αὐτὰ τὰ πικροσυλλογιέται.... Παρέκει τὸ πρῶτο της βλαστάρι κι αὐτὸ μὲ κάτοχρον ὄψι καὶ σμουλογμένο...

Βλέπει τὴ ζῆση τοῦ παιδιοῦ της, τὴ τρισαθλία, κι' ἀναλογίζεται πῶς ὅμοια θάναι κι' αὐτουνοῦ ποῦ θὰ γεννήσῃ!...

Βλέπει τὸ παιδὶ τὸ βίο τὸ δικό του, τὸν δύστυχο, κι' ἀναλογίζεται πῶς ὅμοιας θὰ τύχῃ κι' αὐτὸ ποῦ θὰ γεννηθῇ!...

.....Κ' ἔφθασεν ἡ μαυροφόρα 'μέρα ν' ἀνατείλῃ!

Τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι τρεμόσβυνε στὸ θαμπερὸ φῶς τῆς αὐγῆς ποὺ μόλις χάραζε. Σιγὰ ἄκρα ποὺ ἐβασίλευεν ἐταράσσετο ἀπ' τοὺς πόνους τῆς μάννας!... Τὸ παιδί της, σὰν ἄκουσε τὶς πονετικὲς φωνὲς, ξύπνησε ἀπ' τὸν ὕπνο, τήνε πλησίασε καὶ μ' ἔκπληξι τὴ ῥώταγε:

— Μάννα μου, γλυκειά μου μάννα, τί ἔχεις κὰ τόσο φριχτὰ ὑποφέρεις; Λέγε καὶ μὲ τρομάζεις!...

Κ' ἡ μάννα μὲ φωνὴ ποῦ χαλάρωνε ὁ ἦχος της, σὰν ἐπνίγετο στοὺς πόνους, τ' ἀπήντησε μὲ σιγανὴ καὶ τρεμουλιαστή:

Σήμερα γεννήσαι!....

Στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, τὸ παιδὶ σκοτισμένο πῆγε κι' ἀκούμπησε παρέκει σὴ γωνιά, καὶ ἐκεῖ ἄφωνο κέρινο καὶ σμουλωγμένο στεκόταν.

Ἡ μάννα σὰν τὸ εἶδε ἔτσι, τὸ ρώτησε θλιμένα!

— Τί ἔχεις παιδί μου, τί συλλογίεσαι; κι' αὐτὸ μὲ παράπονο πικρὸ, ἀπήντησε:

— Μάννα, γιατὶ νὰ γεννηθῇ!....

ΚΩΝΣΤ. Α. ΦΩΤΑΚΗΣ

Ἐξεδόθη

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

Ἐνθύμιον τοῦ πολέμου τοῦ 1912

καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ γραφεῖά μας καὶ τὰ κιόσκια, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ τοὺς ὑποπράκτορας τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

Γύρω ἀπὸ τὸν πόλεμον

Ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῶν εὐγενῶν μας. Τοῦ Ἀπ. Δάσκαρη

Ἀκόμα δὲν εἶχε πάρει ἡμέρα καὶ τὰ πυροβόλα ἀρχίνησαν νὰ βογγοῦνε μὲ λύσσα. Ἡ φωτιὰ εἶχε ἀνοίξει ἀπ' ὅλες τὲς μεριὲς καὶ κάπου κάπου ἀκούονταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ στὰ παληκάρια του «θάρρος παιδιά». Ἀτρόμητα ἐκεῖνα ὁρμοῦσαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς νὰ ψηφοῦν τὰ σώματά τους ποῦ ἔπεφταν ἡρωικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ λησμονοῦσαν κοντὰ στὸ στεφάνι τῆς δόξας.

Τί τιμὴ στὸ παληκάρι
ὅταν πρῶτο στὴ φωτιὰ
σκοτωθῇ γιὰ τὴ πατρίδα
μὲ τὴ σπάθη στὴ δεξιά.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγοῦδι τοῦ πολεμιστὴ ὄντας ἔβλεπε νὰ πέφτῃ δοξασμένος.

Τὸ φῶς τῆς μέρας βρῆκε τὴ πεδιάδα σκεπασμένη μὲ ἀναρίθμητα κουφάρια ἀγαρηνῶν καὶ μιὰ φοῦχτα κοντὰ σ' αὐτὰ σκοτωμένα παλληκάρια.

Ἕνα τούρκικο ταμπουῤι μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ κυκλώσῃ τοὺς πολεμιστὰς ἔκαμε πλευρικὴ κίνησι γιὰ νὰ πάῃ τὰ νῶτα τους, ἀλλὰ μέσα ἀπ' τὰ ἀτόκρυφα μονοπάτια βρίσκεται γιὰ αὐτοὺς ὁ θάνατος. Τὰ ἀθάνατα εὐζωνάκια μας τοὺς δέχονται μὲ τὰ βόλια των. Στὸ πυκνὸ πῦρ καὶ στὴν ὁρμὴ των δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν καὶ ἔτσι ἡ ἀνανδρεία τοὺς παρέδωκε.

Ζήτω τὰ εὐζωνάκια μας ἀκούστηκε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα ὄντας τοὺς ἔφερναν στὸν ἀρχηγό.

Μιὰ θλιβερὴ σκηνὴ ξετυλίσσεται γύρω σ' ἕνα νησσκαμένο τάφο στρωμένο μὲ λουλούδια ὕστερ' ἀπὸ τὸ εὐλογητὸ τοῦ ἱερωμένου πολεμιστὴ, κατέβαιναν ἕνα ἕνα στὸ τάφο τους τὰ ἄφοβα παληκάρια μας.

Αἰώνια κι' ἀξέχαστο θἄχωμε τὸ ὄνομά σας, τοὺς εὐχήθηκαν ὅλοι. Τώρα μονάχα ἕνας μαῦρος σταυρὸς δείχνει τὸν τάφο τους ποῦ βρίσκεται πάντα στολισμένος μὲ λολούδια. Ποιὸς ξέρει ποιὸς αἰσθάνεται τὸ στερημό τους.

Νικ. Γ. Σαρίμβεης

Τὸ γράμμα τῆς νιόσαντρης

Κοντεύουν χαράματα. Τὸ φεγγάρι σιγὰ σιγὰ χάνεται στὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας καὶ στὸ χωριὸ ἀκόμη βασιλεύει ἡ γαλήνη. Μονάχα στὸ ἐρημικὸ ἐξοκλησάκι ποὺνε χωμένο μέσ' 'ς τοὺς βράχους ἀκούεται ἡ μυστικὴ προσευχὴ τῆς νιόπαντρης ποῦ ἔχει στὸν πόλεμο ἕνα ἄνδρα της, καὶ ἡ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ Παταγεώργη ποῦ μπρὸς στὴν Ἅγια Πύλη γονατιστὸς προσεύχεται καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ ἐχθρικὸ βόλι τὸν ἄνδρα τῆς νιόπαντρης.

Ὁ Παπα-Γεώργης μὲ τὴν χλομισμένη ὄψι του ἐξακολουθεῖ τὴν δέησίν του πρὸς τὸν Θεὸν ἐνῷ ἡ νιόπαντρη, δακρυσμένη βωβὴ καὶ ἀμίλητος—κάνοντας μυστικὰ τὴν προσευχή της—κυτάζει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Δάκρυα χοντρὰ ἀναβλύζουν μέσα ἀπὸ τὴν πονεμένη καρδιὰ τῆς καὶ τὴν κυριεύει μία μαύρη σκέψις γιὰ τὸν ἄνδρα της πῶς σκοτώθηκε στὸν πόλεμο.

Ἕνα μικρὸ πουλάκι κοντὰ στὸ παραθῦρι τῆς ἐκκλησιᾶς ἀρχίζει νὰ κελαδῇ καὶ ὁ Παπα-Γεώργης λέγει τὴν τελευταία εὐχή του.

Τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο κελάδημα καὶ ἡ τελευταία εὐχὴ τοῦ Παπᾶ ἤλθαν βάλσαμο 'στὴν ψυχὴ τῆς νιόπαντρης. Τὰ δάκρυα σταματήσαν καὶ στὸ πρόσωπό της ἔλαμψε κάποια ἀχτίδα χαρᾶς. Στὴν προσευχή της ἐπάνω εἶδε ἕνα ὄνειρο, εἶδε τὸν καλό της.

Γυρίζοντας στὸ χωριὸ τὸ ὄνειρο δήλησε. Εἶχε γράμμα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Τὸ πρῶτο ἀφ' ὅτου ἔφυγε· μὲ λαχτάρα τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε. Ὁ ἄνδρας της τῆς ἔγραφε πῶς ἦτο καλὰ πῶς νικοῦσε καὶ πῶς κόντευε νὰ τὸν βρῇ τὸ ἐχθρικὸ βόλι. Σταῖς τελευταῖες λέξεις δάκρυσε ἀπ' τὴν συγκίνησι καὶ τὴν χαρὰ καὶ τὸ ξαναδιάβασε χίλιες φορες, τὸ φίλησε καὶ τὸβαλε στὸν κόρφο της— ποῦ ἦταν ἀμάραντες ἡ παρθενικές του εὐμορφιὲς — γιὰ φυλαχτὸ καὶ γιὰ συντροφιά.

Λάρισσα *Ἀθ. Θ. Δεσπόπουλος*

Στὸν Κωνσταντῖνο

Ἀτρόμητε Σταυραετέ, ποῦ στὴν πανόρμη χώρα
τὸ τιμημένο σου σπαθὶ ἔδωσε 'λευτεριά,
σὲ χαιρετίζουν ἀδελφοί, ποῦ σκλαβωμένοι ὡς τώρα,
κάτουθ' ἀπὸ τὴ βάρβαρη ἐστέναζαν Τουρκιά.

Ἀτρόμητε Σταυραετέ, ποῦ τὴ γλυκειὰ σημαία,
ἐστήλωσες στὰ Σέρβια καὶ στὸ Κωμπουρνοῦ,
τὸ γαλαζένιο χρῶμα της δίνει ἐλπίδα νέα
στοὺς ἥρωας, ποῦ μάχονται κατὰ τ' Ἀγαρηνοῦ.

Ἀτρόμητε Σταυραετέ, ποῦ κεραυνοὺς σκορπίζει
τὸ κοφτερό σου τὸ σπαθὶ στὰ Τούρκικα κορμιά,
ἕνα στεφάνι ἀμάραντο ἡ δόξα σοῦ χαρίζει
φτειασμένο ἀπὸ λοῦλουδα καὶ δάφνινα κλαριά.

Ἀργοστόλι, 8|12|912 *Ε. Χ. Μακρῆς*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ὁ ἀγαπητός παρ' ὅλη τὴ Ἀλεξανδριανὴ κοινωνία κ. *Γεώργιος Ποτήρης*, πληγωθεὶς εἰς τινα μάχην ὡς στρατιώτης ἀνταρτικοῦ σώματος.

Ὁ θάνατος τοῦ μεβέντη

Μέσα στὸ θάλαμο ἑνὸς νοσοκομείου ποὺ βρίσκονται πολλοὶ πληγωμένοι, κοίτεται βαρειά, πειὸ βαρύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἕνας ὥμορφος λεβέντης μὲ σγουρὰ μαλλιά. Ἐπολέμησε καὶ αὐτὸς σὰν λιονταρι καὶ ἐφῆ ἁλισμένος ἀπὸ τὴ λύσσα, μαυρισμένος ἀπὸ τὴ μπαρούτι, μὲ ἕρ' ὁπλον λόγχη, κυνηγοῦσε σκοτώνοντας τοὺς Τούρκους μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε κατάστηθα.

Ἐγονάτισε, προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν τὸν ἄφησε, καὶ ξαπλώθηκε φωνάζοντας.

— Ἐμπρὸς παιδιά, γιὰ τὴ γλυκειὰ Πατρίδα.

. . . . . .

Ἡ μάχη τέλειωσε καὶ στεφάνωσε καὶ πάλι μὲ τῆς Δόξας τὸ ἀτίμητο στεφάνι τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα. Οἱ νοσοκόμοι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ στρατὸ τὸν βρῆκαν καὶ τὸν ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖ λιγοτέρμορμες εὐγενικὲς παθοῦσες περιποιοῦνται μὲ ἀδελφικὴ φροντίδα τὸ γενναῖο τραυματία. Ἀλλὰ εἶνε ὀβρασὲ πληγωμένος, καὶ στὰ χλωμιασμένα πρόσωπά τους εἶκολα διαβάζει κανεὶς τὸ φόβο μήπως τοὺς πεθάνῃ τὸ κοσταυὸ παλληκάρι.

Ὀὐτε ἕνα παράπονο, οὔτε ἕνα βογγητὸ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη του, ἀλλὰ τὲς μοναχὲς λέξεις ποὺ ἀκούει κανεὶς στὸ παραλήγμα του εἶνε «Ἐλλάδα μου, πατρίδα μου».

Ἀλλ' ἡ κατάστασίς του χειροτέρεψε· στὸ πρόσωπο τῶν εὐγενικῶν νοσοκόμων του διαγράφεται τώρα φανερὰ ἡ ἀπελπισία....

Ψυχομαχάει, αἰσθάνεται τὸ θάνατό του. Ζήτησε τὸ ὅπλο του ποὺ κρεμάτουνε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, καὶ τὸ ὁποῖον τόσο εἶχε δοξάσει πολεμώντας τοὺς Τούρκους, ζήτησε καὶ μιὰ γαλάζια σημαία Ἑλληνικὴ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ θαλάμου καὶ τὰ καταφιλοῦσε καὶ τὰ δυό. Μὲς τὸ τελευταῖο φίλημα, ἐνῷ ἀκόμη ἡ σημαία μὲ τὲς πτυχές της σύλογοῦσε τὸ γενναῖο παλληκάρι εἶπε:

«Μανοῦλα μου, Δέσπω, γλυκειά μου Πατρίδα...» καὶ τοῦφυγε ἡ ψυχή, ἐν ᾧ τὸν σαβάνωνε ἡ γλυκειά μας Σταυροφόρα.

Ζάκυνθος *Γιῶργος Ν. Μαρῖνος*

Ὁ τιμητὴς τοῦ χωριοῦ

Μακρυὰ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό μου ἀκούονται οἱ κρότοι τῶν κανονιῶν καὶ τουφεκιῶν. Εἶνε ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, ὅστις ἐνσπείρει τὸν ὅλεθρον εἰς τοὺς ἐχθρούς. Στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ πολὺς κόσμος μαζεύτηκε γιὰ νὰ παραστῇ στὴν δέησιν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων. Ὅλος ὁ κόσμος τρέχει ἐκεῖ καλούμενος ἀπ' τῆς καμπάνες· μόνον μιὰ γυναῖκα λείπει εἶνε ἡ κυρὰ Κωνστάντα· ἀπὸ τὸ μεσημέρι πῆγε στὸ ἐξωκλῆσι τοῦ Ἅγι-Λιὰ νὰνάψῃ τὰ καντήλια καὶ νὰ προσευχηθῇ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα γιὰ τὸ μονάκριβό της τὸ παιδί, ποῦ ἡ φωνὴ τῆς ποιὸ μεγάλης μάννας τῆς Πατρίδος τὸ ἔφερε στὴ φωτιά. Ἀκόμα ὅμως δὲν ἐγύρησε· κάθεται κεῖ μονάχη καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστὸ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί της καὶ τῆς τὸ ξαναδώσῃ Νικητὴ καὶ τροπαιοῦχο. Ἀφοῦ ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ προσευχήθηκε ὥρες ὁλόκληρες ξεκίνησε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό. Περιπατοῦσε στὴν τύχη καὶ εἰς τὸν νοῦν της εἶχε μόνον μιὰ σκέψι, τὸ ἂν θὰ ξαναιδῇ τὸ παιδί της, τὸ Γιάννη της. Κοντεύει νὰ φθάσῃ στὸ σπῆτι της, ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου βλέπει μέσα σ' αὐτὸ φῶτα· φοβᾶται, ἀρχίζει νὰ τρέμῃ κι' ἀκόμη λίγο νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλὰ μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα της τῆς λέγει: «Κουράγιο, παρπάτησε ἀκόμα λίγο ὡς τὸ σπίτι σου καὶ θὰ ἰδῇς», μαζεύει ὅλη τὴ δύναμί της κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπίτι της φθάνει ἐκεῖ καὶ ὁρμᾷ μέσα. Ἀπάνω στὸ κρεββάτι ἔχουν ἕνα πληγωμένο, κυττάζει προσεκτικώτερα καὶ βλέπει τὸ Γιάννη της μὲ δεμένο τὸ κεφάλι· ἀφνεῖ ἕνα «ἄχ!» καὶ σωριάζεται κατὰ γῆς ἀμέσως, τῆς χύνουνε νερὰ καὶ τὴν φέρνουνε στὰ λογικά της· τρέχει ἀμέσως καὶ πέφτει ἐπάνω στὸ παιδί καὶ τὸ καταφιλεῖ κλαίουσα. Σπεύδουν τότε καὶ τὴν ἀποσύρουν ἀπὸ τὸ κρεββάτι μήπως ὁ πληγωμένος ταραχθῇ, ἀλλὰ ἐκείνη προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ τοὺς φύλακάς της καὶ νὰ ὁρμήσῃ νὰ καταφιλήσῃ τὸ παιδί της, νὰ τοῦ εὐχηθῇ περαστικὰ καὶ νὰ τὸ συγχαρῇ γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποῦ τῆς ἔδωκε· γιατὶ ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ χωριὸ ὅλο ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπε θὰ ἔλεγε: «Τὴν βλέπετε αὐτὴν; Εἶν' ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ποῦ ἐπληγώθηκε στὸ πόλεμο.

Ἕνα πρωὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἐμάνθανον ὅτι ὁ Γιάννης, ὁ γιὸς τῆς Κωνσταντας, γίνηκε καλὰ καὶ ὅτι πρόκειται νὰ φύγῃ πάλι γιὰ τὸν πόλεμο. Ὁ Γιάννης τότε ἔγεινεν ἀληθινὸ προσκυνητάρι τοῦ χωριοῦ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸ ὁποῖον σύσσωμον σπεύδει νὰ συγχαρῇ τὸ Γιάννη γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ ποῦ ἔδωκε στὸ χωριό τους. Ἡ κυρὰ Κωνστάντα ἀκούει τοὺς ἐπαίνους τῶν συγχωριανῶν της καὶ χαίρετε γιατὶ τὸ παιδί της ἐτίμησε τόσον καλὰ καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὴν πατρίδα του.

Ἡ τοῦ σουρούπωμία φθάνει ἕνας

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Παν. Τσιτσόπουλος, ταγματάρχης, τραυματισθεὶς εἰς τὴν μάχην τῶν Γιαννιτσῶν.

Δημ. Τσαγκόγεργας, ἐκ Κερατέας τραυματισθεὶς εἰς Σαραντόπορον.

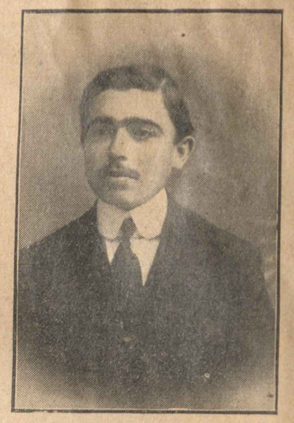

Βασ. Γ. Θωμόπουλος τραυματισθεὶς εἰς τὴν Σιάτισταν.

γγόρος
ίου Κερκύρας.

Ἀθ. Ἀλεξανδρόπουλος τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Πατ. Κυθέλος, ἐκ Μάνης τραυματισθεὶς εἰς Γιαννιτσᾶ.

Ξενοφ. Βελοΰζος, ἐκ Θήρας τραυματισθεὶς ἐν Χίῳ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΒΟΝΤΑΣ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΑΧΑΣ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Λουκ. Σπανδάγος, ἐκ Ρεθύμνης.

Φιλοκ. Ἀγγελάκης, ἐκ Ρεθύμνης.

Παν. Σ. Σωφρόνης, ἐκ Κερατέας.

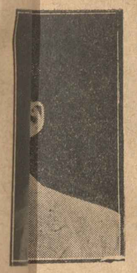

Σπάρτης.

Εὐαγ. Βασιλειάδης, ἐκ Ρεθύμνης.

Σμ. Ἀλεξανδράκης.

Ἀντ. Μαυρομάτης, ἐξ Ἐμπορείου Θήρας.

Ἀναστ. Βακαλόπουλος, ἐκ Μεσσήνης.

Παν. Χατζῆς.

Ν. Συρίγος, ἐκ Θήρας.

Ν. Α. Π... Σχ. Εὐελπίδων.

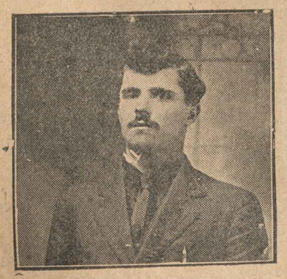

Ι. Α. Θεοδωρόπουλος, εὔζωνος.

Ἀλ. Τζαβέλλας, ἐκ Πατρῶν.

Γεώρ. Θεοδωρόπουλος.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

42 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα θὰ χύσουν νέον καὶ ἄπλετον φῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης τῆς ἐντελῶς μυστηριώδους, ἡ ὁποία ἐκίνησε πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ προκαλῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν.

Ψιθυρισμοὶ περὶ τοῦ φόνου

Ἀπὸ τῆς κρισίμου ἐκείνης ἐποχῆς ἀρχίζουν ν' ἀναπηδοῦν οἱ ὕποπτοι καὶ ἐπικίνδυνοι φῆμαι. Ὁ Καποδίστριας εἶχε πλέον ἀπολέσει τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του, ὡς ἰσχυρίζετο ὁ Πολυζωΐδης.

Ὁ λαὸς εἶχε βυθισθῆ εἰς τὴν ἀθλιότητα, ἕνεκα τῆς διαρκοῦς ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία δὲν διέφερε τῆς ἀναρχίας. Τὰ χρόνια τῆς φρονίμου καὶ εἰρηνικῆς διοικήσεως εἶχαν περάσει ἀνεπιστρεπτεί. Σάλος ἐδῶ, τρικυμία ἐκεῖ, θύελλα κατωτέρω. Ἀπὸ παντοῦ προμηνύεται ἡ καταστροφή.

— Ὁ Καποδίστριας πρέπει νὰ φύγῃ !..., κραυγάζει ἡ μαινομένη ἀντιπολίτευσις.

— Δὲν θὰ φύγῃ ποτέ !.. ἀπαντοῦν οἱ ὀπαδοί του.

— Ἔ ! τότε θὰ ἀποθάνῃ !.. «Θ' ἀποθάνῃ».

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούονται αἱ λέξεις αὗται. Καὶ δὲν λέγονται εἰς τὴν Ὕδραν, εἰς τὸ καζάνι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκόχλαζεν ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπὸ ἓξ μηνῶν. Αἱ φοβεραὶ λέξεις ἀκούονται εἰς τὴν Μάνην, διότι ἄν οἱ Ὑδραῖοι ἐνόμιζαν ὅτι παρηγκωνίσθησαν, οἱ Μανιᾶται εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι ὑβρίσθησαν. Ἡ δὲ ὕβρις εἰς τὴν Μάνην δὲν πλύνεται ποτὲ εὐκόλως.

Ξένος ἱστορικός, ὁ Πρόκες-Ὄσσεν γράφει τὰ ἑξῆς περίεργα καὶ σχεδὸν ἀπίστευτα.

«Περιεφέρετο σχεδὸν ἀναφανδόν, ἔρανος πρὸς μίσθωσιν δολοφόνων... καὶ ὁ μὲν Μαυροκορδάτος τὸν ἠνείχετο, ὁ δὲ Ζωγράφος ὑπεστήριζεν αὐτόν»..

Ὁ Ὑψηλάντης εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς Ἄργος καὶ ἐδείκνυε τοιαύτην συμπεριφοράν, ὥστε οἱ συνωμόται ἐξήτησαν τὴν συνδρομήν του διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἀπαίσιον σχέδιον αὐτῶν !..

Ἀλλ' ὁ Ὑψηλάντης ἀντέστη.

— Ὄχι ! ἀνέκραξεν. Ὁ Καποδίστριας δὲν εἶνα τύραννος, καὶ ἡ τυραννοκτονία δὲν εἶνε ἀρετή. Ἂν δὲ ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ ἐμίσθωνα δολοφόνους, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐσκότωνα μόνος μου !

Ἡ ἑταιρία τοῦ Ἡρακλέους

Ἐκτὸς τῆς μαρτυρίας τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ὑπῆρξε τότε καὶ μία ἄλλη διάδοσις, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς Παρισίους συνεστήθη ἑταιρία συνωμοτῶν, ἤτις ὠνομάσθη «Ἑταιρία τοῦ Ἡρακλέους». Πρόεδρος αὐτῆς ἦτο ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, καὶ σκοπὸς της ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια.

Κατὰ τὴν ἀμφίβολον ἐκείνην διάδοσιν, ἡ ἑταιρία τῶν συνωμοτῶν περιελάμβανε μεταξὺ τῶν μελῶν της ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως τοὺς ἐν Παρισίοις διαμένοντας. Λέγεται ὅτι ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ ἐπιφανὴς Ἀδαμάντιος Κοραῆς, καὶ λέγεται ἀκόμη ὅτι ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων Γάλλων, ἀντιτροσωπεύοντες τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὰ αἴτια τῆς καταστροφῆς

Εἴτε ἀληθεῖς εἴτε ψευδεῖς εἶνε αἱ διαδόσεις αὗται, δὲν ἐνδιαφέρουσι πολὺ τὴν ἀφήγησίν μας, διότι ἴσως ἐπεθύμουν Ἕλληνες τὸν θάνατον τοῦ Καποδίστρια.

Ἐν τούτοις ὁ Κυβερνήτης ἔπεσεν ὑπὸ τὰ θανάσιμα πλήγματα τῶν Μαυρομιχαλαίων. Ἂν ὁ θάνατός του ἐνδιέφερεν μέγα μέρος τοῦ λαοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ ᾖτὸ ἐξετάσωμεν, διότι τότε φεύγομεν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ἀφηγήσεώς μας. Ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ Μαυρομιχαλαῖοι ἐθανάτωσαν τὸν Καποδίστριαν. Θὰ στρέψωμεν ἑπομένως ὅλην μας τὴν προσοχὴν εἰς τὰς σχέσεις, αἱ ὁπαῖαι συνέδεον αὐτὸν μὲ τοὺς Μαυρομιχαλαίους.

Θὰ ἴδωμεν ποία στενὴ φιλία τοὺς συνέδεε κατ' ἀρχάς.

Πῶς κατόπιν ἐξητμίσθη ἡ φιλία ἐκείνη, καὶ πῶς μετεβλήθη εἰς ἔχθραν βαθμηδὸν καὶ ὑψώθη εἰς μῖσος τόσον βαθύ, ὥστε νὰ ὁπλίσῃ τὰς χεῖρας δύο νέων εὐπατριδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπήλαυσαν τόσας τιμὰς εἰς τὴν ζωήν των, οἱ ὁποῖοι ὑπερεῖχον ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, κατὰ τὴν μόρφωσιν, τὸ γένος καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἐναντίον ἑνὸς δυστυχοῦς γέροντος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐμυκᾶτο ἡ θύελλα ἑνὸς λαοῦ.

Τὰ αἴτια ταῦτα τῆς δολοφονίας τὰ ὁποῖα θ' ἀρυσθῶμεν ἐκ τηγῶν πολυτίμων θὰ ἐκτυλιχθοῦν εἰς τὴν στήλην ταύτην· μὲ ὅλας τὰς φοβερὰς λεπτομερείας των.

Δ'.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΑΙ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σταματήσομεν. Ἀφηγήθημεν μέχρι τοῦδε τὴν ἱστορίαν τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ δράματός μας, τῆς οἰκογενείας τῶν Μαυρομιχαλαίων ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ κόμητος Καποδίστρια ἀφ' ἑτέρου. Ἐξετυλίξαμεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου ὅλην τὴν θλιβερὰν ἐκείνην ἐποχήν, μὲ τὰ ραγδαῖά της συμβάντα, ἀνεμνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν μιᾶς ταραχώδους τριετίας καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο τῆς διηγήσεως, πέραν τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς. Ὥστε ἀπὸ σήμερον αἴρεται ἡ αὐλαία διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν μας αἱ δακρύβρεκτοι σκηναὶ τῆς τελευταίας πράξεως τῆς ὑπερόχου ταύτης τραγῳδίας.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ τελευταία καὶ ἐπισημοτέρα πρᾶξις, ἡ ὁποία ἔβρεξε τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος μὲ τίμιον αἷμα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑλλήνων μὲ ἀγνὰ δάκρυα.

Δὲν ὑπολείπεται τώρα εἰς ἡμᾶς ἄλλο καθῆκον εἰμὴ νὰ παρουσιάσωμεν τοὺς δύο ἥρωας τοῦ φόνου, μὲ τὴν μορφὴν των τὴν ἀληθινὴν καὶ νὰ προχωρήσωμεν κατόπιν εἰς τὰ αἴτια τῆς ρήξεως μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν ἀντιπάλων, ἵνα καταλήξωμεν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τελευταίαν σκηνήν, τὴν αἱματόφυρτον καὶ τραγικὴν σκηνὴν τῆς καταστροφῆς.

Εὐτυχῶς ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζομεν νὰ παραθέτωμεν λεπτομερείας ἀγνώστους ἐντελῶς, ἀνεκδότους καὶ σχεδὸν ἠνησμονημένας.

Μὲ τὰς λεπτομερείας ταύτας, αἱ ὁποῖαι θὰ παρελάσουν ἀκριβεῖς καὶ ἀμερόληπτοι, ὁ ὀξυδερκὴς ἀναγνώστης θὰ κατορθώσῃ νὰ ζυγίσῃ εἰς τὴν συνείδησίν του τὴν τραγῳδίαν τοῦ Ναυπλίου καὶ ν' ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, ὅπου κρίνει φρονιμώτερον.

Θ' ἀρχίσωμεν δὲ πρῶτον ἀπὸ τὸν ἕνα τῶν φονέων, τὸν υἱὸν τοῦ Πετρόμπεη, Γεώργιον Π. Μαυρομιχάλην.

Τὰ πρῶτά του ἔνη

Ὁ νέος οὗτος Γεώργιος, κατὰ τὸν βιογράφον καὶ ἰατρόν του, ἦτον ὁ ἀξιώτερος καὶ ὁ εὐγενέστερος πολλῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸν παλαιὸν πύργον τοῦ πατρός του, κατὰ τὸ ἔτος 1800.

Ἀνετράφη ἐλεύθερος μὲν ἔτι προγόνων, θεοσεβὴς δὲ ἀπὸ τὴν ἐνάρετον μάμμην του.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ἐσπούδασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του, ἀπὸ οἰκοδιδάσκαλον.

Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε πολλὴν ἀντίληψιν καὶ εὐφυΐαν, διότι ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μαθήσεώς του, ἀπέσπα τοὺς ἐπαίνους τοῦ διδασκάλου του καὶ τὰς περιποιήσεις τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας.

Ἡ μορφή του εἶχεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς οἰκογενείας του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον ἐξέλθει οἱ ὡραιότεροι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐκτὸς τοῦ πλαστικοῦ του σώματος, τὸ ὁποῖον διεφαίνετο τέλειον ἀπ' αὐτῆς τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἐκτὸς τῆς στιλπνῆς καὶ μακρᾶς του κόμης, ὅλη ἰδίως ἡ καλλονή συνεκεντροῦτο εἰς τοὺς δύο μεγάλους καὶ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς του.

Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ μας ἤδη Σιουκιούρ, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀναστάσιον, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐκρατήθησαν ὡς ὅμηροι.

Κατὰ τὸ ταξείδιον ἐκεῖνο ὁ Τουρκικὸς στόλος πλεύσας διὰ τῶν Κυκλάδων προσωρμίσθη εἰς Σμύρνην, διὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἐπ' ὀλίγον τὰ πληρώματα.

Μόλις ἐρρίφθησαν αἱ ἄγκυραι εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης, συνέβη ἐπεισόδιόν τι τὸ ὁποῖον παραλαμβάνομεν αὐτολεξεὶ ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτον χειρόγραφόν μας.

«...Κάποιος Σπαρτιάτης ἐκεῖ διατρίβων, Κουτελᾶς καλούμενος, ἐπλήγωσε τινα εἰς τὴν κοιλία καὶ τὸ ἔκβαλε τὰ ἔντερα. Ἡ ἐδίησις ἐδόθη καὶ ὁ Καπετὰν Πασιᾶς ἀπεφάσισε νὰ θανατωθῇ ὁ φονεύς. Τότε κατὰ πρώτην φορὰν παρακαλεσθέντες οἱ Πεϊζαδέδες (οἱ υἱοὶ τοῦ Μπέη) ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας ἐπρόσπεσαν εἰς τὸν Σιουκιούρμπεην νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Σπαρτιάτην τους. Ἐκεῖνος δὲ παρακαλέσας τὸν τότε Καπετὰν Πασιά. ἀμέσως ἐχάρισε τὴν ζωὴν τοῦ φονέως, πλὴν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς νέους Σπαρτιάτας. Μόλις τους εἶδε καὶ χαϊδεύσας αὐτοὺς τοὺς ἐχάρισεν ἀπὸ μερικὰ ἀργύρια...»

Ἀπὸ τὴν Σμύρνην, τέλος, ἔφθασαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διαμένοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σιουρκιούμπεη ἐπαραδίδοντο τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα ἀπὸ τὸν διδάσκαλον Δημήτριον Λάγον.

Ὁ Ἀναστάσιος ἀσθενήσας ἔπειτα ἀπὸ καιρὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα του. Ὁ Γεώργιος ὅμως ἔμεινεν ἐκεῖ ἔπὶ πέντε ἔτη, σχετισθεὶς στενότατα μὲ τὰ μεγαλείτερα καὶ εὐγενέστερα πρόσωπα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἰδίως ὅμως συνανεστρέφετο μὲ τοὺς «εὐγενεστάτους» Μουρούζηδες, Σούτσους καὶ Καλλιμάχηδες. Ἕνεκα δὲ τῶν σχέσεών του καὶ πρὸς ἐγκρίτους καὶ μεγιστάνας Τούρκους, ἔβοήθει συχνὰ πολλοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς τὴν προστασίαν του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σιουκιούρ εἰς Ρόδον, ὁ Γεώργιος ἔμεινε πλησίον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐνδυθεὶς εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, ἐδραπέτευσε μίαν νύκτα τῆς ἀνοίξεως καὶ ἐπιβιβασθεὶς κρυφίως εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Κεφαλλῆνος Κουβαρᾶ, ἔπλευσεν εἰς τὴν πατρίδα του Μάνην, διὰ νὰ ἐξοφθήσῃ τὸν πατέρα του εἰς τὸν ἐποικοιμαζόμενον ἤδη ἀγῶνα ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Οἱ Τούρκοι ὠργίσθησαν διὰ τὴν δραπέτευσιν τοῦ νεαροῦ ὁμήρου, καὶ ἀνίχνευσαν ματαίως εἰς ὅλα τὰ ὑποπτα μέρη διὰ νὰ τὸν εὕρουν.

Δὲν εὑρῆκαν ὅμως παρὰ μόνον τὸν πιστότατον ὑπηρέτην του Κυριάκον, τὸν ὁποῖον ἔπίεσαν νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ εἶνε ὁ κύριός του. Ὁ Κυριάκος ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ, διότι, κατὰ χτιρόγραφον, «οἱ ἄξιοι Σπαρτιάται μυστικὸν δυσκόλως παραδίδουσιν».

Ἐφυλάκισαν τότε τὸν δυστυχῆ Κυριάκον καὶ τὸν ἐβασάνισαν σκληρότατα.

Ὁ Γεώργιος κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Κυπριῶν τὴν 12 Μαρτίου 1821, ὅπου ἔμεινε δεκτὸς μετὰ συγκινήσεως ἀπὸ τὸν δακρύοντα Πετρόμπεην καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους καὶ συγγενεῖς του, οἱ ὁποῖοι συνεπεσοῦντο μὲ τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα των εἰς πεντακοσίους ἀνθρώπους.

Ὁ Γεώργιος εἰς Τρίπολιν

Ὁ ἀγὼν εἶχεν ἀρχίσει. Ὅταν ὁ Γεώργιος ἔμαθε τοὺς ἡρωισμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἠλία καὶ τοῦ θείου του Κυριακούλη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συγχρατηθῇ, καὶ συναθροίσας σταρημένα μέρη καὶ ἐπολέμει μὲ γενναιότητα, τὴν ὁποίαν πολλάκις ἐθαύμασαν οἱ συμπολεμισταί του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

— *Ὁ Ἄϊνε ἀγαπᾷ τὴν ἐξαδέλφην του.*
— *Ὁ χωρισμός.*
— *Θλιβερὴ συνάντησις.*

Ὁ Ἄϊνε ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του Ἀμαλίαν, θυγατέρα τοῦ τραπεζίτου Σολομῶντος Ἄϊνε, ὅστις ἀποθανὼν τῷ 1844 ἀφῆκε περιουσίαν 40 ὀλκῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἄϊνε, ἰδίως ἐκ τοῦ «βιβλίου τῶν ἀσμάτων» ἀναφέρονται εἰς τὸ νεανικὸν αὐτὸ αἴσθημά του. Ὁ ἔρως αὐτὸς εἰς οὐδὲν ἀπέλησε· πρὶν τελειώσῃ ὁ ποιητὴς τὰς σπουδάς του, ἡ Ἀμαλία ὑπανδρεύθη ἕνα χονδρὸν ἑβραῖον, καλούμενον Φρινδλαδέρ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀπαρηγόρητος· ἐγόρευεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὡς ἐρημίτης καὶ ἔγραφε στίχους : «Ἀπὸ τοὺς μεγάλους πόνους μου κάνω μικρὰ τραγούδια», ὡς ὁ ἴδιος λέγει ἐν τῷ προλόγῳ του. Μετὰ ἑνδεκαετῆ χωρισμὸν ἠσθάνθη αἴφνης σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἀμαλίαν. Τὸ ὄνομά του ἀντήχει τότε ἀνὰ τὴν Γερμανίαν περίδοξον. Φθάνει εἰς Ἀμβοῦργον ὅπου τὸν ὑποδέχεται ὁ σύζυγός της καὶ ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἐξαδέλφης του. Τὴν σκηνὴν τῆς συναντήσεως διηγεῖτο ὁ ἴδιος : Πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἀμυδρῶς ἐφωτίζετο ὑπὸ μιᾶς μόνης λυχνίας, ἡ γραία τροφὸς Μαργαρίτα ἐστάθη καὶ εἶπε : — Ἔρχ εἶνε ! Ὁ ποιητὴς εἰσῆλθε. Δὲν ἔτρεμεν· ἐξεπλάγη καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ τὸ θάρρος του. Εἶδε γυναῖκα καθημένην εἰς τὸ ἀνάκλιντρον, ἐνδεδυμένην βαθύχρουν ἐσθῆτα μαλλίνην, δὲν διέκρινε δὲ καλῶς τὴν ὄψιν της καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἠρώτησεν : — Ἐσὺ εἶσαι ; Ἐκείνη ἀνετνάχθη καὶ ἀπήντησε : — Ναί, φίλε μου, ἐγὼ εἶμαι. Καὶ ὅμως ἅμα τὴν εἶδε καλὰ ἐκεῖ ἐμπρός του ὀρθὴν τὴν πρώτην του ἐρωμένην, τότε μετενόησε διότι ἦλθε. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Ἀμαλία ἡ Μόλλυ τῶν νεανικῶν χρόνων· εἶχε μαρανθῆ, εἶχε γηράσῃ. Εἰς ἕνδεκα ἔτη, ἡ προσφιλὴς εἰκὼν εἶχε φθαρῆ ! Ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐνδάλματος τῶν ἀναμνήσεών του ἔμενε πλέον οἰκτρὸν φάντασμα αὐτή !.... Καὶ τὴν παρετήρει, ἐνῷ καὶ ἐκείνη δὲν ἀπέσπα τὰ βλέμματά της ἀπὸ τῆς μορφῆς του, ἴσως παρόμοια συλλογιζομένη, ἴσως μάτην ἀναζητοῦσα ἐν τῇ καταπεπονημένῃ μορφῇ τοῦ ποιητοῦ τὴν εὔθυμον καὶ ζωηρὰν ὄψιν τοῦ παιδικοῦ της συντρόφου !....

Πειραιεὺς *Στέφρος Ν. Τριπικέλης*

Ο ΚΩΔΩΝ ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΑΥΤΙ

Μὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην εἶνε γνωστὸς εἰς ἀπὸ τοὺς ἱστοριοκὸς κώδωνας τῆς Ρωσσίας. Κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, ὁ ἡγεμὼν Δημήτριος, νόμιμος διάδοχος τοῦ Ρωσσικοῦ θρόνου, καθηρέθη ὑπὸ μιᾶς στάσεως, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μπόρις Γκοδούνωφ, ὅστις ἔγεινε κατόπιν Τσάρος. Ὁ Μπόρις φοβούμενος ὅτι ὁ λαὸς θὰ ἐμάνθανε μίαν ἡμέραν τὴν ἀδικίαν τὸν ἔκλεισεν εἰς ἓν φρούριον καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἐφόνευσεν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν παραευχόντων ἔδειξε διάθεσιν ὅπως τὸν βοηθήσῃ. Εἰς ἱερεὺς μόνον ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον εἶδε τὸν φόνον καὶ ἠρχισε νὰ σημαίνῃ τὸν κώδωνα ὅστις σημειωτέον ἦτο ἱερὸς καὶ δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο εἰμὴ κατὰ τὴν στέψιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Μανιώδης ὁ Μπόρις διέταξε νὰ φονευθῇ ὁ ἱερεὺς καὶ νὰ καθεσθῇ ὁ κώδων. Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Εἰς ἐπίμετρον ὁ λαὸς ἐμαστίγωσε τὸν Κώδωνα, ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Μπόρις τοῦ ἔκοψε καὶ ἓν οὖς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κρεμασθῇ καὶ τέλος τὸν ἐστειλεν ἐξορίαν εἰς τὴν Τοβόλσκην τῆς Σιβηρίας.

Κερατέα *Ἀριστομ. Χρ. Μπότασις*

ΑΡΚΑΔΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ἀκριβὰ πούλαε καὶ δίκηα δίδε.
Ἀνάθεμα ποῦ 'χει δικοὺς καὶ περπατεῖ μὲ ξένους.
Ἄκουε καὶ τοῦ μεγαλύτερου τὰ λόγια.
Ἀγάλι' ἀγάλια πᾶς μακρυά.
Ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέω κυρά μου, χορτασμέν' εἶν' ἡ κοιλιά μου.

Μ. Μίλισσις

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΚΛΕΨΑΝ

Εἶχον ἀναλάβῃ νὰ ὑποστηρίξω εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον κάποιον κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο ἐκ τῶν πρώτων τοῦ σταδίου μου, ἀρκετὰ δὲ σοβαρά, καὶ ὑπελόγιζα πολὺ ἐπ' αὐτῆς. Πράγματι κατὰ τὴν δικάσιμον τὴν ὑπεστήριξα πλέον ἢ θερμῶς μ' εὐγλωττίαν ἀπαράμιλλον, μ' ἐπιχειρήματα ἀδρὰ καὶ χειρονομίαν πειστικὴν ἀπέδειξα ὅτι ὁ πελάτης μου εἶνε ἀθωότερος περιστερᾶς καὶ ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἔκλεψε ἀλλὰ τοὐναντίον ἀφῆκε νὰ τοῦ κλέψουν χωρὶς διαμαρτυρίας τὴν νεαράν του σύζυγον. Τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασε θορυβωδῶς, οἱ δικασταὶ ἔσφιξαν τὰ χείλη των διὰ νὰ κρατήσουν τὴν σοβαρότητά των· ἡ τήβεννος των ἔμεινε μαύρη, ἀλλ' αἱ ψῆφοι των ἦσαν λευκαί, ὁ πελάτης μου ἠθωώθη παυηγυρικῶς καὶ ἐγὼ ἐθριάμβευσα. Αἱ ὑποθέσεις θὰ μοῦ ἤρχοντο πλέον ἄφθονα.

Τὴν ἑπομένην ὁ ἀθωωθεὶς, ἀπολυθεὶς ἦλθε εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μοῦ καταβάλῃ τὴν ἀμοιβήν μου· ἐπειδὴ ὅμως εἶδεν ὅτι κατώρθωσα νὰ πείσω ὅλους ὅτι δὲν εἶνε κλέπτης φοβηθεὶς μὴ τὸ ἐπίστευσα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, πράγμα τὸ ὁποῖον θ' ἀντέκειτο εἰς τὸν ἐγωισμόν του, ἐθεώρησε καλὸν φεύγων νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ὑποτιθεμένην ταύτην ἰδέαν ἀφαιρῶν ἀπὸ τὴν ἰδιοκτησίαν μου μίαν πολύτιμον κατνοσύριγγα, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπὶ τοῦ χραφείου μου, ἕνα ζεῦγος γαλότσες καὶ ἓν ἀλεξιβρόχιον. Ἐννοεῖται, ὅτι κατόπιν τῆς ὑπερασπίσεως τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν καταδιώλω, ἦτο ἀδύνατον νὰ παρουσιάσω ἀνθρωπέα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐκόπην ν' ἀναγνωρίσουν γραφέα.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐθριάμβευσα ὡς ὁ Πῦρρος ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, ἀλλ' ἐὰν πρόκηται νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ θριάμβοί μου μὲ τοιαῦτα ἀποτελέσματα, πολὺ ταχέως θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀναφωνήσω ὡς αὐτός, «ἕνα ἀκόμη τοιοῦτον θρίαμβον καὶ οἱ πελάται μου μ' ἀφίνουν χωρὶς βρακί».

Πειραιεὺς *Π. Κυθήριος*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΑΝΤΟΣ

Τί τρέχει ; Ρεβόλβερ ἦτο. Ἕνας ἄνθρωπος ἠυτοκτόνησε. Δικαίωμά του. Ὁ ἐγκέφαλος ἐσκορπίσθη εἰς τοὺς τοίχους, ἡ ἡ καρδιὰ διετρυπήθη· ἡ τὸ πρόσωπον ὑπέστη τὴν φρικώδη παραμόρφωσιν.

Πρὸ τοῦ πτώματος ἔρχεται ὁ Θεολόγος.

— Ἀ ! Ἡμάρτησε πρὸς τὸν Θεόν ! Μέγα ἁμάρτημα ! Δεηθῶμεν ὑπὲρ σωτηρίας τῆς ψυχῆς του !

— Μετὰ ὁ φιλόσοφος. Εἶνε ἄτιος οἴκτου ὁ δυστυχής, διότι ἠγνόει νὰ φιλοσοφῇ μὲ τὰ ἀνθρώπινα.

— Βεβαίως δὲν ἦτο εἰς τὰ καλά του. Κάποιο βιβλίον τοῦ εἶχε στρίψει. Ἄνθρωπος μὲ τὸ λογικόν του εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ἀνουσιούργημα.

Εἰς τὸ τέλος ἔρχεται καὶ ὁ ὀρεπόρτερ, ἀσθμαίνων καὶ ἀνοίγων τὸ καρνέ του.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ὑπάρχει μία εἴδησις.

Παρίσια Melle Nitsa de Parnasse

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μετὰ τὰς ἀτυχίας αὐτοῦ ὁ στρατηγὸς Ἀννίβας, εὑρισκόμενος παρὰ τῇ Προυσίᾳ, βασιλεῖ τῆς Βιθυνίας συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ συνάψῃ μάχην πρὸς τὸν ἐχθρόν του. — Δὲν τολμῶ, εἶπεν ὁ Προυσίας· τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου δὲν οἰωνίζονται αἰσίαν ἔκβασιν.— Καὶ τί λοιπόν, ὑπέλαβεν ζωηρῶς ὁ Μέγας Καρχηδόνιος, περισσοτέραν πίστιν δίδεις εἰς ἓν ἐλεεινὸν πτῶμα παρὰ εἰς τοὺς λόγους πεπειραμένου στρατηγοῦ ;»

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου)

Αἴγυπτος *Κωνστ. Χ. Λουκᾶτος*

ΚΑΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΟΥ ΗΥΞΗΘΗ

Πρὸ ἑνὸς ἔτους κάποιος καταστηματάρχης ἐπῆρε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἕνα παιδί. Ἐπὶ μῆνας τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν συνέβη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ μικρὸς δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν δουλειά. Τὴν τελευταίαν ὅμως ἑβδομάδα ὁ καταστηματάρχης ἑτοιμαζόμενος ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του, εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ μικροῦ, ὅστις ἐστέκετο παρὰ τὸ γραφεῖόν του.

— Τί θέλεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Θέλω νὰ μοῦ ὑψωθῇ ὁ μισθός.

— Πόσα πέρνεις ;

— Τρία τάλληρα τὴν ἑβδομάδα.

— Καὶ πόσον νομίζεις ὅτι ἀξίζει ἡ ἐργασία σου ;

— Τέσσαρα τάλληρα.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ;

— Μάλιστα κύριε. Τὸ ἑσκεπτόμην τρεῖς ἑβδομάδας τώρα, ἀλλὰ εἶχα τόσῳ πολλὴν ἐργασίαν, ὥστε δὲν μοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐνωρίτερα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν ὁ μισθὸς τοῦ μικροῦ ηὐξήθη.

Χριστος Γαλανάκης

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Τὸ ἑπόμενον ἀνέκδοτον ἀρκεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὶ ἐννοοῦσαν οἱ Ὀθωμανοὶ ὕψος λόγου καὶ μεγαλοφυΐαν.

— *Λιαὶ τὸ τζαμίον μου ἔχει ἐννιακόσια ἐννενήκοντα ἐννέα παράθυρα καὶ οὐχὶ χίλ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ

Τὸ ξανθὸ παλληκάρι ποὔφεραν ἀναίσθητο στὸ ἀναπαντικὸ φορεῖο ἀπὸ πλωτὸ Νοσοκομεῖο, τ' ἀπίθωσαν προσεκτικὰ σ' ἕνα κρεββάτι, κι' ὡς τόσο οἱ νοσοκόμοι ἑτοιμάσθησαν γιὰ τὴν ἐγχείρησι....

Ἤταν χτυπημένο βαρυά· μιὰ σφαῖρα τὸ χτύτησε στὸ στῆθος ζερβὶ μέρος, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὴν καρδιά, κι' ἕνα κομμάτι ὀρίδας τσάκισε τὸ δεξιὸ πόδι—ἄχρηστο πιά—ποὺ σὲ λίγο θὰ τόκοβαν οἱ γιατροί....

Τὸ χειρουργικὸ μαχαῖρι, σκληρὸ μὰ σωτήριο ἔκοβε σάρκες καὶ κόκκαλα κι' ἄφησε τὸ παλληκάρι ὕστερα μ' ἕνα πόδι.

Κρίμας τὰ νειάτα.... τὴ λεβεντιά....

Ἀναίσθητο· τὰ ξάστερα γαλανὰ μάτια του μισοκλεισμένα μ' ἕναν τριγύρω κύκλο μελανό, ἡ ὄψι του κίτρινη ἁλωμὴ σὰν κερί, τὰ μαλλιά του τὰ ὁλόξανθα ἄταχτα ριγμένα.... λὲς κι' εἶχες μπροστά σου μιὰν εἰκόνα τοῦ ξανθοῦ Ἰησοῦ, ὅταν ἐξηντλημένος ἀπὸ τοὺς πόνους ἔγερνε τὸ κεφάλι του ἀπάνου στὸν Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ....

Ἡ ἐγχείρησι εἶχε τελειώσει· εἶχαν ὅλοι φύγει καὶ μονάχα ἡ ἀδελφὴ ἔμεινε σκυφτή, σιμὰ στὸ ξανθὸ παλληκάρι....

Τὸ ἀνάστημά του βαρὺ καὶ γλήγορο ἔδειχνε τὴ μεγάλη ταραχὴ ποὺ γινόταν μέσ' στὰ στήθεια του· ἄξαφνα συνῆλθε· ἄνοιξε μὲ δυσφορία τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τριγύρω σαστισμένο καὶ τὰ ξανάκλεισε.

Μὰ πάλι τάνοιξε· ταράχτηκε, λὲς καὶ ξύπνησεν ἀπὸ ὄνειρο τρομακτικὸ καὶ μουρμούρησε.

— Μαννοῦλά μου.... ποῦ εἶμαι...

Ἡ νοσοκόμα, τόμορφο καὶ σπλαχνικὸ κορίτσι, σίμωσε πρόθυμα τὸ πσλληκάρι... Τὴν κύτταξε·

— Ποῦ εἶμαι ;

Κι' ἐκείνη γελαστή.

— Στὸ Νοσοκομεῖο.... εἶσαι πολὺ καλὰ ἐδῶ... ὑπομονή... θὰ σηκωθῇς γρήγορα...

Τὸ παλληκάρι κούνησε σιγὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἀλλοίμονο, εἶπε... καὶ σὲ λίγο·—δψιᾶω...

Ἡ ἀδελφὴ τοὔφερε λίγο γάλα καὶ μόνη της τοῦ δρόσισε τὰ ξερὰ χειλάκια του.

— Τί εἶνε αὐτό ;

— Γάλα... δὲν κάνει νὰ πῇς νερό!

Δὲν ξαναμίλησε, μὰ ἀναστέναξε βαθειά.

❦

Ἡ μέρες περνοῦν γρήγορα· πάνε τρεῖς μέρες καὶ τὸ ξανθὸ παλληκάρι εἶνε ἀκίνητο στὸ κρεββάτι του... Ὁ γιατρὸς ποὺ ἔκανε τὴν ἀλλαγή, εἶπε φεύγοντας στὴν ἀδελφή :

— Ἔχει ἀνάγκη. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη ἡ ζέστη αὐτή... ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ μιλάει πολύ... ἀφῆστέ τον ἥσυχο... αὐτὸ τὸν ὠφελεῖ...

Σὲ λίγο τὸ ξανθὸ παλληκάρι ρώτησε τὴν ἀδελφή :

— Τί σοῦπε ὁ γιατρός ;

— Πῶς εἶσαι πολὺ καλύτερα... σὲ λίγες μέρες θὰ σηκωθῇς. Τὸ παλληκάρι ἀναστέναξε...

— Γιατί ἀναστεναξες ;

— Θὰ σηκωθῶ, ἔκανε... θὰ σηκωθῶ... πῶς ; μὲ πατερίτσες ;... σακάτης κουτσός !.... Τῆς τελευταῖες λέξεις τῆς συνόδευσαν δυὸ πικρὰ δάκρυα...

Ἡ ἀδελφὴ ταράχτηκε· τί νὰ τοῦ πῇ ; πῶς νὰ τὸν θαρρέψῃ ; καὶ ὑποκριτικά :

— Πάψε, πάψε τοῦ εἶπε· ντροπή ! ντροπὴ σ' ἕνα παλληκάρι, σὰν κι' ἐσένα ποὺ ἀντίκρυσε μὲ τόλμη στὴ μάχη τόσες φορὲς τὸ θάνατο, νὰ δειλιάζει τώρα...

Ἐκεῖνος ντράτηκε... ἕνα κορίτσι εἶχοσι χρονῶ νὰ τοῦ πῇ τέτοια κουβέντα ! νὰ τὸν πῇ δειλό ! ὤ, ναί... δὲν εἶνε δειλός... δὲν εἶνε... τὸ νοιώθει καὶ τώρα μέσα του... Τὸ κορίτσι ξαλοῦθησε :

— Ναί ! νὰ κάνῃς ὑπομονή... θὰ γίνῃς γλήγορα καλὰ· νὸ σπίτι σου, ἡ μάννα σου, οἱ δικοί σου σὲ περιμένουν... γλήγορα θὰν τοὺς ἀνταμώσῃς.

— Ἀλλοίμονο ! δὲν ἔχω μάννα... δὲν ἔχω κανένα... μιὰ μονάχα ἀδελφή...

Εἶπε μὲ τόσο πένθιμη φωνὴ τῆς κουβέντες αὐτές, ποὺ τὸ κορίτσι τὸν συμπόνεσε· ὤ ! ἡ πονεμένη ὀμορφιά, σκλαβώνει τὸν κάθε ποὺ θἀντικρύσῃ... ἔννοιωσεν ἐκείνη τὰ ραΐζεται ἡ καρδιά της καὶ σὰν ἠχὼ ἄψυχα μισομουρμούρησε :

— Μιὰ μονάχα ἀδερφή !...

— Νἄχα τὴ μάννα μου... ἡ μάννα ξέρει τὸ γιατρικὸ ποὺ γιατρεύει καὶ τῆς πιὸ βαθειὲς πληγὲς τῆς ψυχῆς... ἀλλοίμονο !... τώρα εἶνε διπλὸς ὁ πόνος τῆς πληγῆς μου... ὤ ! τὸ νοιώθω... θὰ πεθάνω... θὰ πεθάνω...

Δὲν εἶπε τίποτα ἡ ἀδερφή... τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της καὶ ἔστρψε τὸ πρόσωπό της σὰ νὰ μὴ τὴν δῇ τὸ παλληκάρι...

Καὶ ξαναπε ἐκεῖνος περίλυπα :

— Θὰ πεθάνω !...

— Μὰ πάλι ἡ ἀπογοήτεψι σὲ κυρίεψε ; δὲν ἔχεις θάρρος ; ἀ ! δὲν κάνεις καθόλου καλά... πάψε νὰ μιλῇς... σοῦ κάνει κακό...

— Ἐγώ ; τί μὲ μέλλει ἐμένα... μιὰ ζωὴ δὲν

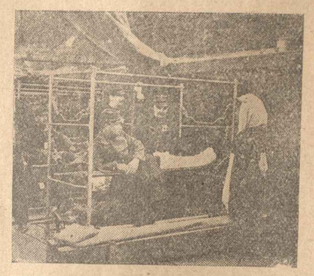

Τὰ μάτια της δακρύσανε καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπο νὰ μὴ τὴν δῇ τὸ παλληκάρι.

εἶνε τίποτα... τίποτα... τί εἶνε μιὰ ζωή ; ἢ ἐδῶ νὰ πεθάνω ἢ ἀλλοῦ εἶνε τὸ ἴδιο... κι' ἔπειτα ἂν ζοῦσα σακάτης ; Ὤ ! ὄχι... ὄχι ! θὰ πεθάνω... δὲν εἶμαι ἤρημος ; ποιός θὰ ρωτήσῃ γιὰ μένα ; μιὰ ἀδερφὴ ἔχω μονάχα... μὰ τώρα δὲν ἔχο κι' αὐτή... ὤ, ἂν τὴν εἶχα...

Ἡ νοσοκόμα τὸν κύτταξε κατάματα καὶ δὲ μίλησε.

Ἐκεῖνος ἔπαψε πιά· ἔκλεισε τὰ μάτια του σκοτισμένος καὶ ξάπλωσε τὰ χέρια του ἄτονα.. ἡ ζέστη τὸν κατάτρωγε...

Ἡ ἀδερφὴ τὸν σκέπασε λίγο κι' ὕστερα στάθηκε δίπλα του ἀμίλητη καὶ βυθισμένη σὲ κάτι λυπητηρὲς καὶ παράξενες σκέψες...

Ἀλήθεια· πατρίδες φορὲς ἡ θλῖψι ἔρχεται βαρυά, μ' ὅσο κι' ἂν θέλουμε νὰ τὴν ἀποφύγουμε....

❦

Ἡ πληγὲς τοῦ ξανθοῦ παλληκαριοῦ δὲ γιατρεβότανε μὲ βοτάνια... Ὁ χάρος ἔχει φαρμακεμένα τ' ἀματά του καὶ χτυπάει πάντα μ' ἀσφάλεια... Βάραινε... βάραινε τὸ ξανθὸ παλληκάρι...

Κ' ἐδερνότανε στὸ κρεββάτι του μερονυχτὶς καὶ στὸ βύθος τοῦ πυρετοῦ παραμίλοῦσε...

— Νά ! νά ἡ ὀβίδα... τὸ νοῦ σας σύντροφοι... σκοτώστέ τους... μὴν τοὺς λυπόσασστε... ὁ λοχαγός... τί φωνάζει ὁ λοχαγός ;... ἐμπρός... ἐμπρός... πῶ... πῶ... ἡ σφαῖρες... σὰν κοπάδι πουλιὰ μοιάζουνε... φυλαχτῆτε... πάει ἕνας... κι' ἄλλος... κρίμας... Ἡ μάννα μου !... ἔλα, ἔλα μητέρα... τί δὲ μὲ λυπᾶσαι ;... τὸ πόδι μου... τί ;... δὲ θὰ γιάνῃ τὸ πόδι μου ;... ἔλα, μητέρα... μητέρα !...»

Ἡ ἀδερφὴ στεκόταν ἀμίλητη... τί νὰ κάνῃ ; τὸ καϋμένο τὸ παλληκάρι... κι' ὁ γιατρὸς ἦταν ἄχρηστος πιά... Σὲ λίγο ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τὸ κυρίεψε... κι' ἐδερνότανε τὸ παλληκάρι καὶ στὰ παραμιλητά του σπαραζότανε κάθε καρδιά..

Κι' ἡ ἀδερφὴ ἀγρυπνη πάνω του... δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπὸ κεῖ... τὰ μάτια της ὑγρὰ κι' ἑτοιμα γιὰ δάκρυα...

Τὸ καϋμένο τὸ παλληκάρι !... παιδεύτηκε πολύ... τὸ κορμί του ἀλάκαιρο σείστηκε καὶ τρίζανε τὰ δόντια του στὴ μεγάλη ταραχή... ὧρες κι' ὧρες κράτησεν ἡ ἀγωνία... ὕστερα, τέντωσε τὰ χέρια του, ἀνάσανε δυνατὰ κι' ἄνοιξε διάπλατα τὰ γαλανὰ μάτια του...

Πέθανε τὸ ξανθὸ τὸ ὄμορφο παλληκάρι...

Ἡ ἀδερφὴ σκούπησε δυὸ δάκρυα καὶ τοὔκλεισε τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια... κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ὕστερα κρυφά...

Τόντυσαν τὴ στολή του, τοῦ σταύρωσαν τὰ χέρια, ἀφοῦ τ' ἀπίθωσαν στὸ φέρετρο... τοῦ χτένησαν τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τοὔβαλαν στεφάνι στὸ κεφάλι... καὶ καμάρωνε λὲς μέσ' τὸ φέρετρο τὸ ξανθὸ παλληκάρι...

ΤΑΣΣΟΣ Γ. ΠΙΤΣΑΣ

Ἑορτὴ τῶν ἀληρωμένων

— Πῶς πέρασαν τὴν πρωτοχρονιά.

— Ἡ κ. Φωκᾶ καὶ τὰ τραγούδια τῶν μαθητριῶν της.

Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθῶ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, στὴν ἑορτὴ τοῦ Δένδρου, τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν.

— Ἡ ἄχρα καθαριότης τῆς ἐν λόγῳ Κλινικῆς, χαρίζει τὴν πρωτη ὡραία ἔκπληξι στὸν ἐπισκέπτη· ὅλα, κυριολεκτικῶς λάμπουν.

— Αἱ κυρίαι τοῦ Κυανοῦ Σταυροῦ περιποιοῦνται ἐδῶ τοὺς πληγωμένους τοῦ ἐνδόξου πολέμου μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται διὰ τὴν προθυμίαν καὶ σβελτοσύνην αἱ κυρίαι Σωτηριάδου, Μπενᾶ, Καρατζᾶ, Ἰωαννίδη, Παπαλεονάρδου, Τσάτσου, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ δεσποινίδες Οἰκονομίδου καὶ Τριανταφυλλάκου περιποιητικώτατα.

— Ἡ κ. Σωτηριάδη εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ σ' ὅλους τοὺς θαλάμους, δίδουσα πληροφορίας γιὰ τοὺς πληγωμένους, μέσα ἀπ' τοὺς ὁποίους δὲν λείπουν καὶ οἱ χτυπημένοι μὲ σφαῖρες «ντοὺμ-ντούμ».

— Ἡ κ. Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπισκέψεώς μας, ἐμοίραζε τὰ δῶρά της στοὺς πληγωμένους, ἡ μερὶς τῶν ὁποίων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα εὐτραφὲς πακέτο μὲ γλυκά, ἕνα ζεῦγος μάλλινες κάλτσες καὶ ἕνα κουτάκι σιγαρέττα. Δηλαδὴ τὰ χρησιμότερα δῶρα ποὺ μποροῦσαν νὰ γίνουν αὐτές τὲς ἡμέραις.

— Στὸ μεγάλο διάδρομο, μαζεύτηκαν γύρω ἀπ' τὸ φωτισμένο Πρωτοχρονιάτικο δέντρο οἱ λευκοντυμένοι λεβέντες, ποῦ ὁ καθένας τους εἶχε δεμένο κι' ἕνα μέλος τοῦ σώματός του.

— Οἱ τραυματισμένοι στὰ πόδια, ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ βαδίσουν, ἐκομίσθησαν ἐπάνω σὲ φορεῖα.

— Ἡ νοσοκόμες μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης των καὶ μὲ τὰ ὁλόλευκα κοστούμια τους καὶ τὴς σκουφίτσες, συμπληροῦν τὴν ὡραία εἰκόνα τῶν παρασημοφορεμένων παιδιῶν τῆς πατρίδος, ποῦ τὰ φιλοξενεῖ τώρα σ' ἕνα ἄντρο της ὡς ποῦ νὰ θεραπευθοῦν.

— Κι' αὐτὴ ἡ ὡραία εἰκών, κάνει τὸ θεατὴ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐπιθυμία ὅπως κλείνῃ τὸ γόνυ, νομίζων πῶς βρίσκεται σ' ἕνα ἱερό, σ' ἕνα κόσμο πολὺ ἀνώτερο τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος.

— Γιὰ λίγο, ὁ πόνος ἀφίνει τὴ θέσι του στὴν εὐχαρίστησι, κι' αὐτὴ ζωγραφίζεται, σ' ὅλων τῶν πληγωμένων τὰ πρόσωπα.

— Ἀρχίνησε ἡ μοιρασιὰ τῶν δώρων ἀπ' τὸ φροτωμένο δέντρο. Ἡ κ. Παπαλεονάρδου, εἶχε τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας στὴν κίνησι. Μοίραζε, ἔτρεχε, ἀστειευόνταν καὶ ἦταν γεμάτη προθυμία.

— Μέσα στὴ χαρωπὴ κίνησι τῆς μοιρασιᾶς τῶν δώρων, νά κι' ἀνοίγει ἡ μεγάλη πόρτα, κι' ἐμφανίζεται ἡ κ. Ν. Φωκᾶ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ εἰκοσάδα μαθητριῶν της.

— Ἤρθαν νὰ ποῦν στοὺς ἀδελφοὺς των Ἕλληνας πληγωμένους τὰ κάλλανδα. Κι' ἀρχίζουν νὰ τὰ ψάλλουν ἁρμονικά, καὶ οἱ ἦχοι τῶν ὡραίων φωνῶν των σκορπίζουν γύρω τὴν εὐχαρίστησι — «*Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά, χαρὰ σὲ τούτη τὴ γεννιά !*» Τὸ ἀγοράκι τῆς κ. Φωκᾶ, παίζει τὸ «ντουμπελέκι». Τὰ «ζήτω» τῶν πληγωμένων ἦταν ἄρκετὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν κ. Φωκᾶ μὲ τὴς καλές της μαθήτριες.

— Ὕστερα ἀπὸ 2—3 πατριωτικὰ τραγούδια ἔφυγε ἡ παρέα τῶν ἀηδονιῶν γιὰ νὰ ψάλλουν σ' ἄλλο νοσοκομεῖο τὰ «κάλλαντα». Καὶ ἡ νοσοκόμες, ἀρχισαν νὰ μοιράζουν γλυκίσματα στοὺς πληγωμένους...

— Ἐφύγαμε μ' ἐντυπώσεις ἀλησμόνητες, μασουλίζοντες ἀπὸ ἕνα σοκολατάκι ποῦ μᾶς προσέφερε μιὰ εὐγενὴς κυρία νοσοκόμος, ἀπὸ τὸ Πρωτοχρονιάτικο δένδρο...

Ὁ Ρέπορτερ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΙΣ ΒΕΡΟΙΑΝ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

(Σημειώσεις τοῦ παρακολουθήσαντος συνερράτου μας κ. Γ. Γούναρη)

— Ἡ ἄφιξις τοῦ Βασιλέως

Γράφων περὶ τῆς προελάσεως τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ἄφησα κατὰ μέρος τὴν εἰς Βέροιαν ἄφιξιν τοῦ βασιλέως μας.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀλίκης ἀφίκετο εἰς Βέρροιαν τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου.

Τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας μετὰ τῆς συνοδείας του ἀνέμενον ἔξω τῆς πόλεως ὁ μητροπολίτης μεθ' ὅλου τοῦ τῆς κοινότητος κλήρου, ἐνδεδυμένος τὰ ἱερὰ ἄμφια, ἀντιπρόσωποι τῆς Μουσουλμανικῆς κοινότητος ὡς καὶ τοιοῦτοι τῆς μικρᾶς Ἰσραηλιτικῆς. Ἐκτὸς τούτων ἦσαν καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Ἑλληνικῶν σχολῶν μετὰ τῆς μουσικῆς τοῦ μουσικογυμναστικοῦ συλλόγου «Μέλισσα» ὡς καὶ ἅπας ὁ τῆς πόλεως ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὴν 11ην προινὴν ἀκριβῶς ἀφίχθησαν ἐκ Κοζάνης τὰ φέροντα τὴν Α. Μ. καὶ τὴν συνοδείαν του αὐτοκίνητα.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπέβαινεν ἡ Α. Μ. φέρουσα μικρὰν στολὴν στρατηγοῦ ἐκστρατείας. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐπέβαινεν ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, φέρων στολὴν ἀντιναυάρχου καὶ ἡ λατρευτή μας πριγκήπισσα Ἀλίκη, ἥτις ἔφερεν ἐσθῆτα χρώματος σταχτί.

Ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τριῶν αὐτοκινήτων ἐπέβαινον διάφοροι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τῆς ἀναχτορικῆς φρουρᾶς.

Κατελθοῦσα ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου ἡ Α. Μ. ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν κοινοτικῶν ἀντιπροσώπων. Μετὰ δὲ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ σταυροῦ ὃν ἐκράτει ὁ μητροπολίτης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν πριγκήπων, ἐξεκίνησεν ἡ συνοδεία διευθυνομένη εἰς τὴν πόλιν.

— Ἡ Ὑποδοχή.

Προεπορεύοντο οἱ κρατοῦντες τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν πέντε ἐκκλησιῶν καὶ τὰς σημαίας μαθηταί. Μετ' αὐτοὺς ἅπας ὁ κλῆρος καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἔχων ἀριστερὰ μὲν τὸν μητροπολίτην Βερροίας, δεξιὰ δὲ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον καὶ τὴν πριγκήπισσαν Ἀλίκην. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὅλης πομπῆς ἔκλειε σῶμα ἐκ τριάκοντα εὐζώνων.

Τὸ δεύτερον μέρος εἶχεν ὡς ἑξῆς :

Προπορευομένης τῆς μουσικῆς τοῦ μουσικογυμναστικοῦ συλλόγου «Μέλισσα» ἠκολούθουν ψάλλοντες ἐναλλὰξ μετὰ τῆς μουσικῆς τὸν βασιλικὸν καὶ ἐθνικὸν ὕμνον οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν ἑλληνικῶν σχολῶν μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Μετ' αὐτοὺς ἠκολούθουν οἱ κοινοτικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ αἱ ἐκλεγεῖσαι ἐκ μέρους τῆς Μουσουλμανικῆς καὶ Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος ἐπιτροπαί· μετ' αὐτοὺς δὲ ὅλον τὸ προϋπαντήσαν τὸν Βασιλέα πλῆθος. Τὴν ὅλην δὲ πομπὴν ἔκλειε λόχος εὐζώνων.

Ἡ κολοσσιαία αὕτη πομπὴ διελθοῦσα διὰ τῆς τουρκικῆς ὁδοῦ καὶ τῶν ὁδῶν Κεντρικῆς καὶ Ἁγίου Ἀντωνίου κατηυλίσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Α. Καμπίτογλου ἐν ᾗ διέμεινε κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐν Βερροίᾳ διαμονὴν ἡ Α. Μ.

Κατὰ τὴν διὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν ὁδῶν διέλευσιν τῆς συνοδείας τὸ ἐν τοῖς πεζοδρομίοις συνωστισθὲν πλῆθος, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Μουσουλμάνοι τινές, ζωηρῶς ἐξητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μας. Αἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν τῶν οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου εὑρισκόμεναι Ἑλληνίδες ἔρραναν δι' ἀνθέων τὸν εὐτυχῆ, εὐτυχέστατον, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, Βασιλέα μας, τὸν πρίγκηπα Γεώργιον καὶ τὴν λατρευτήν μας πριγκήπισσαν Ἀλίκην.

Ἀποφάσει τῆς κοινοτικῆς ἀντιπροσωπείας ἐτελέσθη τὴν ἑπομένην περὶ τὴν 10ην προινὴν ὥραν δοξολογία ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς Α. Μ.

Ἡ δοξολογία ἦτο κατανυκτικωτάτη. Μετ' αὐτὴν προσεφώνησε τὸν Βασιλέα δι' ὀλίγων μὲν, πλὴν βαρυσημάντων λόγων, ὁ Μητροπολίτης Βεροίας κ. Καλλίνικος.

— Ἡ ὀλιγοήμερος διαμονὴ

Κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς Α. Μ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀπέδειξαν τὰ ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτῶν μέχρι τῆς χθὲς κρυπτόμενα αἰσθήματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν σεπτὸν ἡμῶν βασιλέα καὶ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἅτινα μεγαλοπρεπέστατα ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐπὶ τῇ διὰ Γιδᾶ ἀναχωρήσει τῆς Α. Μ. αὐθορμήτως γενομένην προπομπήν.

Τὴν ἑπομένην 22αν Ὀκτωβρίου περὶ τὴν 11ην πρωϊνὴν ὥραν ἐγένοντο δεκταὶ εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῇ Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ δύο ἐπιτροπαὶ ἐκ Μουσουλμάνων προκρίτων καὶ μία Ἰσραηλιτική. Περὶ τὴν 2αν μ. μ. ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς ἀκρόασιν ὁ Μητροπολίτης Βεροίας μετὰ τῶν κοινοτικῶν ἀντιπροσώπων.

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς 24ης διεδίδετο ἐπίμονος φήμη ὅτι τὴν ἑπομένην ἀναχωρεῖ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς κατευθυνόμενος εἰς Γιδᾶ καὶ νίσῃ τὰ τῆς εἰς Θεσσαλονίκην ἀφίξεώς της· ἄκρα δὲ ἡσυχία βασιλεύει ἐν αὐτῇ, τοῦ στρατοῦ μας ἐπιδειξάντος κατὰ τὸν πασιφανέστερον τρόπον τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κεκρυμμένα, τῆς ἰσότητος, ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης.

— Ὁ Βασιλεὺς εἰς Θεσσαλονίκην

Τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 29ης Ὀκτωβρίου ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ σταθμοῦ Γιδᾶ ἡ εἰς Θεσσαλονίκην φέρουσα τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα

Τοπεῖον Βεροίας. — Ἡ Μπαρμπούτα.

(Ἀποστ. Α. Νάκου).

ἐκεῖθεν μετὰ διήμερον ἐν αὐτῷ διαμονὴν θὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην, διότι κατὰ τὴν διάδοσιν ἐκείνην ἡ πόλις Θεσσαλονίκη εἶχε παραδοθῆ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, μηδ' αὐτῶν τῶν φανατικωτάτων Κονιάρων ἐξαιρουμένων, προέπεμψε τὸν λατρευτόν του Βασιλέα μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας ἀγωνισθέντα εἰς μέρη ἀργοτέρου ἡμῶν ὑπὸ τοῦ νικηφόρου στρατοῦ του ἐλευθερωθέντα.

Διὰ τὴν ὑπὸ τόσων αἰσίων, ἀσιωπήτους μάλιστα οἰωνοὺς ἀναχώρησιν τῆς Α. Μ. οὐδεὶς ἐκ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἀδάκρυτος ἔμεινεν ὀφθαλμός. Αἱ δὲ ἐκ τῶν μυχοτάτων τῆς καρδίας ἐξελθοῦσαι εὐχαὶ καὶ παρακλήσεις καὶ αἱ ἐξελιχθεῖσαι εἰς ἄκρον συγκινητικώτατα σκηναὶ εἶνε ἀνώτεραι πάσης περιγραφῆς.

— Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Διαδόχου

Τὴν 1.10' μ. μ. ἀκριβῶς ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ σταθμοῦ Βεροίας ἡ φέρουσα τὸν βασιλέα ἀμαξοστοιχία, ἀφιχθεῖσα τὴν 1.45' εἰς τὸν σταθμὸν Γιδᾶ, ἔνθα ἀνέμενον τὴν Α. Μ. τρεῖς ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου μετὰ τινῶν προυχόντων καὶ ὀλίγοι κάτοικοι τοῦ χωρίου.

Ἡ Α. Μ. κατεβοῦσα τῆς ἀμαξοστοιχίας, διηυθύνθη εἰς τὸ οἴκημα τοῦ σταθμοῦ, ἐν ᾧ διέμεινε μέχρι τῆς πρωΐας τῆς 29 Ὀκτωβρίου.

Ἅμα τῇ παραδόσει τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὸν γενναῖον Ἑλληνικὸν στρατόν, εἰδοποιήθη ἡ Α. Μ. δι' ἐπιστολῆς σταλείσης παρὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τὰ κατ' αὐτήν, ἥτις κατέληγεν ὡς ἑξῆς περίπου :

«... Θέσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τὴν μεγαλόσημον τῶν Θεσσαλονικέων πόλιν, εἰδοποιῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι εἶνε ἐλευθέρα ὅπως κινήσῃ καὶ τὴν συνοδείαν του ἀμαξοστοιχίᾳ, ἀφιχθεῖσα περὶ τὴν 10ην ὥραν εἰς τὸν σταθμόν.

Τὴν Α. Μ. συνώδευον ἐκτὸς τοῦ πριγκηπος Γεωργίου καὶ τῆς πριγκηπίσσης Ἀλίκης καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος. Πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς βασιλικῆς ἀμαξοστοιχίας πλῆθος ἀπειρον ἐξ ἁπάντων τῶν ἐθνικοτήτων ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἄφιξιν αὐτῆς. Τὴν 9.30 ἀφιχθεῖσα εἰς λόγος εὐζώνων μετὰ μουσικῆς καὶ ὁποίας παρετάχθη ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ σταθμοῦ. Τὴν 9.50' ἀφιχθεῖσαν ἐπ' αὐτοκινήτων ἐπιβαίνοντες ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ οἱ πρίγκηπες Νικόλαος, Ἄνδρεας, Χριστόφορος καὶ ὁ ἐπίδοξος διάδοχος Γεώργιος. Ταυτοχρόνως σχεδὸν ἀφιχθὴ ἐπιβαίνων ἁμάξης ἡ Α. Π. ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ ἀντιπροσώπου καὶ διευθυντοῦ τῆς «Νέας Ἀληθείας» κ. Ι. Κούσκουρα.

Τὴν 9 καὶ 58' ἀκριβῶς ὡσὶν συριγμὸς μᾶς ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τῆς Α. Μ. Ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν βασιλικὸν ὕμνον καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους αὐτοῦ κατήλθε μειδιῶσα ἡ Α. Μ. ἀποθεῖσα δὲ τὸν Διάδοχον καὶ τοὺς πρίγκηπας καὶ χαιρετήσασα διὰ χειραψίας τὸν μητροπολίτην Θεσσαλονίκης διηυθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ ἔνθα διέμειναν ἀναπαυομένη ἐπὶ πέντε λεπτά.

Ἀναπαυθεὶς ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ σταθμοῦ ἐξῆλθεν ἐπιθεωρήσας τὸν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ σταθμοῦ παρατεταγμένον λόχον εὐζώνων, ὅστις παρουσίαζε ὄψιν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἡ Α. Μ. συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν πριγκήπων καὶ τῶν μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἐπεστρέψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ, ἔνθα διέμεινε συνομιλῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων περὶ τὰ 10 λεπτά.

Μετὰ τὴν ἀνάπαυλαν ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, προπορευομένου δὲ τάντοτε τοῦ Βασιλέως δι-

ηυθύνθησαν εἰς τὴν κυρίως εἴσοδον τοῦ σταθμοῦ. Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῆς Α. Μ. οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐδόνησαν τὸν ἀέρα ἐκ μέρους τοῦ πέριξ τοῦ σταθμοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους. Τὰ δὲ «ζήτω ὁ βασιλεύς μας», «καλῶς μᾶς ἤλθες», «πάντα γιὰ ἐδῶ» ἐξεχύμενα ἐκ χειλέων γερόντων προεκάλουν ἀπείρατον συγκίνησιν εἰς τὸν παρατηρητήν.

Ὁ Βασιλεὺς μειδιῶν ηὐχαρίστει τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ζητωκραυγάζον πλῆθος.

Δοθέντος τοῦ συνθήματος ἐξεκίνησεν ἡ συνοδεία εἶχε δὲ ὡς ἑξῆς:

Προεπορεύετο, ἱππεύσας ἐπὶ ἵππου μεγαλοπρεποῦς ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς μας. δύο βήματα ὄπισθεν καὶ δεξιὰ τοῦ Βασιλέως ἠκολούθει ἐπίσης ἔφιππος ὁ γενναῖος στρατηλάτης Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Μετ' αὐτὸν ἠκολούθουν κατὰ σειρὰν οἱ πρίγκηπες Γεώργιος, Ἀνδρέας, Χριστόφορος καὶ ἐπίδοξος διάδοχος Γεώργιος. Μετ' αὐτοὺς ἠκολούθουν ἐπιβαίνοντες ἁμάξης ὁ πρίγκηψ Νικόλαος καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη καὶ μετ' αὐτοὺς ἐπίσης ἐφ' ἁμάξης ἐξ ἧς ηὐλόγουν τὸ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως μας ζητωκραυγάζον πλῆθος οἱ μητροπολῖται Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, διάφοροι δὲ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ἔφιπποι. Τὴν ὅλην δὲ πομπὴν ἔκλειε σῶμα ἀνακτορικῆς φρουρᾶς καὶ ὁ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ σταθμοῦ παραταχθεὶς λόχος εὐζώνων.

Ἡ πομπὴ κατὰ τὴν ἀνωτέρω τάξιν προχωροῦσα διῆλθε διὰ τῶν ὁδῶν Βαρδαρίου, Ταχτσὶ καλέ, Σαρῆ πασσᾶ, πλατείας Ἐλευθερίας καὶ τῶν ὁδῶν Προκυμαίας καὶ Πύργων, ἔνθα καὶ κατηυλίσθη ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Κ. Χατζηλαζάρου, ἡτις ὡς γνωστὸν ὡρίσθη ὡς ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως μας.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἀττικόν.—Ὁ καλλίτερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ὁ Πατέ. Ταινίαι ὁριστουργηματικαί, μὲ μεγάλην ποικιλίαν. Δράματα διαρκείας 1—2 ὡρῶν προιζόμενα ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καλλιτέχνας τῆς Εὐρώπης. Ἐπίσης καὶ ἐξωφρενικαὶ κωμῳδίαι μὲ τὸν ἀμίμητον Μαξ. Λίνδερ. Τρεῖς ἄλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν.

Κυβέλης.— Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην 3—12 μ. μ. Ταινίαι 10 κινηματογραφικῶν καταστημάτων, τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανελλήνιον.—Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπέογλου. Τρεῖς ἄλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάν. Χαραλάμπους. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον ἐστάλη.—*Ἀγγ. Ῥοδόπουλον.* Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.—*Σοφ. Χατζηδημητρίου.* Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Διὰ τὴν ἐπὶ πλέον δραχ. ἐστάλη Ἡμερολόγιον.—*Δ. Μαζαράκην.* Εἰς ποίαν διεύθυνσιν θὰ' σταλῇ τὸ Ἡμερολόγιον. — *Βλ. Ἰωαννίδην.* Διὰ τὴν ἀποστολὴν ὑπολείπονται λεπτὰ 20. — *Πλ. Μυριανθόπουλον.* Ἐπιταγὴ πρὸς ἐγγραφὴν ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε μέχρι 15 Αὐγούστου 1913.—*Ἀνδρ. Περάκην.* Ἐστάλη τὸ φύλλον. Ἐπιστολὴ εὑρίσκεται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν.—*Γ. Ἀλεξίου.* Εἰς τὰ γραφεῖα μας ὑπάρχει ἐπιστολὴ ἐπ' ὀνόματί σας.—*Π. Δούκαν.* Δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶνε γνωστά.—*Ἀνδρ. Σακελλαρόπουλον.* Τὸ πρῶτον ὡς ξενόγλωσσον δὲν ἐδημοσιεύθη. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ εἰς προηγούμενον φύλλον ὅτι ἐλήφθη ἡ ἐπιταγὴ χωρὶς νὰ γράψητε εἰς τί θὰ χρησιμεύσουν τὰ σταλέντα.—*Βοσκοποῦλαν.* Δύναται νὰ δημοσιευθῇ μόνον μὲ τὴν ὑπογραφήν σας.—*Μ. Ἀθανασιάδην.* Δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείλετε τελειοτέραν. Ἡ ἐκλογή σας ἀς γίνεται ἐπὶ καλλιτέρων θεμάτων.—*Λέανδρον Σύλλαν.* Ἀδυνατοῦμεν τὴν δημοσίευσιν τόσον μεγάλων. Προτιμᾶτε μικρότερα καὶ ὡραῖα.—*Κ. Κουμανᾶκον.* Δὲν νομίζετε ὅτι ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του; Στείλατε περιγραφὰς καὶ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἐν Ἠπείρῳ ζωῆς τῶν στρατιωτῶν.—*Μίχον Σισμάνην.* Ἀποφεύγετε εἰς τὸ ποίημα τὰς μιμήσεις. Ἀναμένομεν καλλίτερα.—*Θ. Τρικογλίδην.* Τὰ νοήματα καὶ αἱ ἔννοιαι καλαί. Ὑστερον ὅμως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ποιητικὸν μέτρον ἀκατάστατον.—*Ἀχιλλέα Σταυρίδην.* Στείλατέ το. Ἐὰν εἶνε καλόν μὴ ἀμφιβάλλητε ὅτι θέλει δημοσιευθῇ.—*Θάλειαν Νικολαΐδου.* Τὸ ἔργον σας σχετίζεται μὲ ἄλλα. Ἀποφεύγετε τὰς μιμήσεις.—*Μαρίαν Χρυσογέλου.* Ἐὰν ἐξακολουθήτε νὰ γράφετε ἐλπίζομεν νὰ μᾶς ἀποστείλετε καλλίτερα.—*Εὐρύν.* Τὸ «σὲ μιὰν ἀγνωστη» ἔχει πολὺν λυρισμόν. Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεῖς; Ἀδυνατοῦμεν τὴν δημοσίευσιν. *Ἀριστ. Μπότσην.* Συνδρομὴ δρ. 15. Ἐδημοσιεύθη.— *Μ. Τσερκέλογλουν.* Συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Ἰουνίου 1913. — *Γ. Ν. Μαρῖνον.* Θέτετε λίγο τὸ Ἐγὼ σας εἰς τὰ ἔργα σας καὶ θὰ ἐπιτύχητε. — *Ι. Πιερίδην.* Δὲν ἔχει ἐκδοθῆ. — *Τρελλόπαιδο.* Διὰ τὰς καταχωρίσεις δρ. δύο.

Εὐάγ. Παπαναστασίου, Ἀνδρ. Περάκην, Ἀγγ. Τσιώμου, Ἀντ. Βενιέρην, Α. Κονδυλόπουλον, Ν. Λυκούρην, Π. Κοσμόπουλον, Ἀρ. Ἀγαθοκλῆν, Σ. Παπασταύρου, Κ. Ἀργυρίου, Κ. Πετράτου, Β. Κατούνην, Σπ. Θαλασσινόν, Ι. Μωρόπουλον, Ι. Β. Παπούλιαν, Ἐλ. Φθινάκη, Μ. Σισμάνην, Ἀριστ. Μπότσην, Κουλ. Κουτσοπούλου, Ν. Δεσπόπουλον, Κ. Λουκᾶτον, Εἰρ. Δίκτη. Θ. Βουταλᾶν, Δ. Γιαννουλάτον, Μ. Τσίτσουραν, Εὐγ. Κίτσου.

Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των ἐφ' ὅσον ἐγκριθῶσιν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΑ ΤΟΥ 7ου ΚΑΙ 8ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

7ου.—Αἴνιγμα: Τὸ γράμμα Ν

8ου.—Αἴνιγμα: Τὸ ῥόδον. — Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Ἀθηνῶν. — Ν. Σιδερῆς, Ν. Μαρινάκης, Ἐδουαρ. Καγκάδης, Ι. Β. Παπούλιας.

Πειραιῶς. — Σωκράτης, Ἀπολλόδωρος, Πλάτων, Φαίδων, Πρωταγόρας, Καλλίας, Ἱπποκράτης, Ἀλκιβιάδης, Πρόδικος, Ἱππίας, Θεσσαλονίκη, Μοναστήριον, Ἰωάννινα, Βέρροια, Πρέβεζα, Καστορία, Κοζάνη, Γιαννιτσά, Σιατίστα, Μπιζάνι, Εἰρ. Κονταράτου, Στεφ. Ἀνδρικόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀμφίσσης. — Φ. Κ. Φακωριάδης.

Αἰγίου. — Χρ. Κανελλόπουλος.

Βόλου. — Θεοχ. Χρ. Γραμμενῆς, Πίστις, Ἐλπίς, Κοῦλα Τ., Βασιλική Γ.

Ἐλευσῖνος. — Ἀγησ. Ε. Λάσκος, Ἀσκάλος.

Ζακύνθου. — Νάκ. Χαροκόπος.

Κορίνθου. — Μιχ. Τρίκκας.

Λαρίσσης. — Χρ. Παντοσιτόπουλος.

Πατρῶν. — Μ. Ν. Οἰκονόμου, Ν. Α. Κούκουνας, Ἀγγελική Κ., Ι. Κορακιανίτης, Γεωρ. Κολυβάνος, Σταῦρ. Γεωργίλης.

Σαλαμῖνος. — Ἐλέν. Βοναζούντα.

Φαλήρου. — Ἀχ. Σταυρίδης.

Χανίων. — Ἐλέν. Α. Βασιλειάδου, Εὐθυμ. Ζυγουράκη, Χαρ. Ζαχαράκης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Καΐρου. — Λευκὴ Περιστερά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

1) Πρωταγόρας, ἐκ Πειραιῶς, ἕνα τόμον τῆς «Ἑλλάδος», α'. γ' β'. ἔτους.

2) Σταῦρος Γεωργίλης, ἐκ Πατρῶν, δρ. δύο.

3) Ε50. Ζυγουράκη, ἐκ Χανίων, ἕνα δίβραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθν. Στόλου.

4) Ἀγ. Ε. Λάσκος, ἐξ Ἐλευσῖνος, ἕνα μονόδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Κερατέα. Τῇ εὐγενεῖ προτάσει τῶν νεαρῶν συνεργατῶν τῆς φίλης «Ἑλλάδος» κ. Α. Καραζᾶ καὶ τοῦ ὑποφαινομένου, πρὸς τὸν σχολάρχην κ. Κ. Κανδαλέαν καὶ τὸν δημοδιδάσκαλον κ. Μ. Κακόπουλον, ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοί των περιήλθον τὴν κωμόπολιν φάλλοντες τὰ κάλαντα ὅπως συλλέξωσι χρήματα ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων, συνέλεξαν δὲ τὸ ποσὸν τῶν 65 δρ. ἃς διένειμον πρὸς τὰς οἰκογενείας, ἀποσπάσαντες τὰ εὐχαριστήρια αὐτῶν. Ἐτοιχοκολλήθη κατάλογος εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη, ἐμφαίνων τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χρήματα.

Ἀριστομ. Χρ. Μπότσαση

Λευκωσία (Κύπρου). — Κληθείσης τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ὅπως ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὁ ἐξ Ἠπείρου διαπρεπὴς καθηγητὴς ἐν τῷ Παγκυπρίῳ Γυμνασίῳ κ. Γ. Ἀναγνωστόπουλος. — Ἐκτὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ φονευθέντων Κυπρίων, Κοχαλίου καὶ Μπενέϊκου, ἕτερον ἔγκριτον τῆς Κύπρου τέκνον, ὁ ἐν Λεμεσοῦ ὑπέροχος πολιτευτής, τέως βουλευτὴς Λεμεσοῦ—Πάφου καὶ δημοφιλέστατος δήμαρχος Λεμεσοῦ Χρ. Σῶζος, ἔπεσεν ἡρωϊκῶς ἐν Μπιζανίῳ τῆς Ἠπείρου, μαχόμενος ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τοῦ πυρὸς μετ' ἄλλων ἐπιλέκτων συμπατριωτῶν του, οἱοι οἱ κ. κ. Χατζηϊωάννου, Μ. Ν. Σ., Ι. Κυριακίδης, Μ. Ν. Σ., Ε. Ζήνων Μ. Ν. Σ. κλπ. τινὲς τῶν ὁποίων καὶ ἐπληγώθησαν.

Πολ. Κυπριανίδης

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

καὶ θὰ δημοσιευθοῦν, μὲ τὴν σειράν των, τὰ ἑπόμενα λογογραφήματα, ἐκ τῶν σταλέντων τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα:

ΠΕΖΑ.— «*Ἀντοχὴ τῶν Γιγάντων μας*» Ι. Χριστοδουλάκος.— «*Βιτρινίτσα*» Γ. Ν. Γιαμαρέλλος.— «*Εὐτράπτελα*» Εὐαγ. Ε. Φωτάκης.— «*Παραφροσύνη*» Σταυρίδης.— «*Ἀπὸ τὰ κοιν. Κεφάλ. τῶν Λαῶν*» Ἐθν. Βόρον.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.— «*Ρεμβασμοί*» Γ. Μ. Καλομενόπουλος.—«*Ἐλεγεῖον*» Ι. Ἀβμελιανός.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ.—Α. Ἀγαθοκλῆ.

10 *λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ τὴν προτίμησιν τῶν ἐγκρινομένων λογογραφημάτων.*

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

10 *λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.*

Στὴν γλυκειάν μας Πατρίδα

Τὰ παλληκάρια ἐστρώθησαν στὸ ματωμένο χῶμα
Τὸ αἷμα ποτάμι ἀνάβλησεν ἀπ' τῆς λαβωματιᾶς
"Ανοιξ' ἡ γῆ τὰ σπλάχνα της καὶ πίνει πίνει ἀ-
κόμα
κι' ἀδιάζει ρωματιές.

Ἐφέτος θάνε ἡ ἄνοιξι τριαντάφυλλα γεμάτη
Θ' ἀνθοβολήσῃ ἀκούραστα καὶ τὸ ξερὸ κλαδί
Καὶ θάνε τὰ τρυαντάφυλλα δροσιές Μαργαριτάρια
Θάνε τὰ δάκρυα πότυσαν (ὦ δόξα λατρευτή)
Ἡ ἀθάνατη πατρίδα μας γιὰ τ' ἀξια παλληκάρια
Ποὺ πέσανε γι' αὐτή.

Πορτ-σαΐτ Δ. Ε.

Περίεργον!

Πῶς τόλμησες ἀρράδια;
Νὰ βγῇς ἀπ' τὸ γερό σου τὸ καβοῦκι
Ν' ἀφήσῃς τὸ ραχάτι τὸ τσιμπούκι
Καὶ νάμπῃς εἰς τὸν στόλον τὴν ἀράδα;

Τί θέλες ν' ἀφήσῃς τὰ στενά;
Μὲ ναῦτες ποῦ καθένας τὸν ξερνᾶ
Δὲν σοῦθθανε κυρά μου τὸ ραχάτι
Μόν' ἤθελες καὶ σὺ νὰ κάμῃς κάτι;

Αἴ τώρα ἄντε πάλι ξεκουμπίσου
Καὶ στὰ στενά σου πάλιν ξανακλείσου
Καὶ πέξτε μεταξύ σας τῆς ἀμάδες
Καὶ σκεπασθῆτε ὥμορφα μὲ Μουσαμάδες.

Πὸρτ-σαΐτ Δ. Ε.

Σ' αὐτὴν ποὺ μὲ νοιώθει

Φ—έρεις δροσιὰ ἀπ' τὰ λουλούδια,
Ι—ων ἀθάνατην εὐωδιά,
Λ—άμψι χρυσάργυρη ἀπ' τ' ἀστέρι,
Ι—ριδος χρώματα μαγευτικά.
Τ—ὰ ἔχεις ὅλα, κι' ἔχω καμάρι,
Σ—ῶμα, νεότης καὶ εὐωδιά
Α—π' ὅλα ἔχεις' μόνον λυποῦμαι
ὅπ' ἔχεις ἄπονη τὴν καρδιά.

Πειραιεύς Π.

«Λουλοῦδι φιλελευθέρου Μακεδονίας».— Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχάς σου. Βασίλειος

Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν c. p. διάφορα. Δὶς Ἀγγελική Τσιώμου, Θεσσαλονίκη.

Ἀντ. c. p. «Νίνα» British P. O. restant Salcnika.

Εἰς ἄστατον

Πές μου γιατί μὲ ξέχασες, πές μου γιατί μ' ἀρνήθῃς
γιὰ πές μου ποῦ νὰ βρῶ κ' ἐγὼ ὅπως καὶ σὺ τὴ
λήθη;

Στὸ μυρωμένο τὸ πευκειὰ στὰ πράσινα τὰ σκίνα;
Μ'αὐτὰ θὰ μ'ἐνθυμίζουνε τὰ λόγια σου ἐκεῖνα!

Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἔλεγες ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένα
ποῦ τώρα τὰ λησμόνησες στὰ ἔρημα τὰ ξένα.

Νὰ τὴ ζητήσω κεῖ σιμὰ στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη
καὶ κεῖ μαζὶ καθήσαμε ὅλο χαρὰ γεμάτοι!

Ἂς τὴ ζητήσω στὰ βουνὰ μήπως τὴ βρῶ ὡς τόσο...
Μαζὶ κ'ἔκεῖ ποῦ ἔκοψα θυμάρι νὰ σοῦ δώσω.

Ἂν τὴ ζητήσω στὸ γλυκὸ τῆς νύκτας τὸ ἀέρι
κι' αὐτὸ πικρὸ παράπονο γιὰ μένα θὰ σοῦ φέρῃ.

Μήπως τὴ βρῶ στὴ ξενιτειὰ τῆς ψύσεως τὰ κάλλη;
Αὐτὴ φοβοῦμαι μὴ μοῦ ποῦν πῶς εἶδανε μὲ ἄλλη.

Στὸ φεγγαράκι τὴ ζητῶ καὶ σ' ἄσμα τῆς ἀηδόνας,
ἀλλὰ αὐτὰ μοῦ εἶπανε θὰ μοῦ τὴν φέρῃ ὁ χρόνος!

Ἀναστασία Ζαφειρίου

Εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ ἑορτάσασαν Δ)δα Βασιλικὴν Α. Παπαδοπούλου εὔχομαι ἐγκαρδίως χρόνια πολλά. Ι. Β.

Ἀνταλλάσσω ἐκλεκτὰ c. p. ἐντὸς φακέλλου Ἑλληνιστί ἢ Γαλλιστὶ μόνον μὲ δεσποινίδας ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι. Δ)σις: Ε. Μ. Κ. p. r. Ἀμφιλοχίαν.

Δημ. Λαμπράκην, Πειραιᾶ.—Τὸ νέον ἔτος 1913 εὔχομαι ὅπως διέλθῃτε ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ.

Ἀλητσελεπὴ Ἀνδρ. Σακελλαρόπουλος

Παρακαλεῖται ὁ Γ. Θ. Πιτσικώνης νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπὶ c. p. φωτογραφίαν μου, ἀφοῦ δὲν εἶνε συνεπὴς πρὸς τὴν ἐν τῇ «Ἑλλάδι» δημοσιευομένην δήλωσίν του, ὅτι ἀνταλλάσει τοιαύτας.

Καλάμαι Βασίλ. Ε. Γεντέκος

Νῖκον Κομνηνόν, Ἀλεξάνδρειαν. — Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου εὐχάς σας.

Καλάμαι Βασίλ. Ε. Γεντέκος

Ἀφαιροῦται εἰς τὸν ἀγαπητὸν Ἰωάννην Σούφραν, δεκανέα Πεζικοῦ

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ σου εὔχομαι ἔτη πολλά.

Ὡς ὁ Μαγνήτης στρέφεται καὶ τείνει πρὸς τὸν πόλον
ἀνατενίζεται πρὸς σέ! τὸ λογικόν μου ὅλο.

Ἀθῆναι «Ζωὴ ἢ θάνατος»

Νικόλαον Δαούλην, τραυματίαν δεκανέα 1ου Πεζικοῦ.— Σοὶ εὔχομαι τὸ Νέον ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές. Ἀπήντησε σὲ παρακαλῶ διὰ μέσου «Ἑλλάδος» σὲ ποῖον νοσοκομεῖον εὑρίσκεσαι;

Ἀθῆναι Α.

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν μὲ δ)δας. Προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Δ)σίς μου: Γ. Ἀντύπα, p. r. Πάτρας.

Στὸν τάφον τοῦ ἀγαπητοῦ μου Γεωργίου Κυριακόγγονα

Θὰ 'ρχόμουνα στὸν τάφο σου λουλούδια νὰ σκορπίσω
θὰ 'ρχόμουνα μὲ δάκρυα τὴν πλάκα νὰ ραντήσω
θὰ 'ρχόμουνα γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀκούσω τὴν μιλιά σου
τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν νὰ πάρω ἀπ' τὴν ματιά σου
θὰ 'ρχόμουνα γιὰ νὰ σοῦ πῶ στὸ μνῆμα μυρολόγια
νὰ σοῦ θυμίσω τὰ παλιὰ στὰ περασμένα χρόνια.
Ἂχ τώρα ἔφυγες μακρὰ καὶ πῆγες σὲ ἄλλην χώρα
ξεχάνεις ψίλους καὶ ἀδελφοὺς καὶ τὴν γλυκειὰ μητέρα
γιὰ πές μου, Γεῶργο, ποιὸς θὰ ρθῇ λιβάνι νὰ σ' ἀνάψῃ
ἀφοῦ μακρὰ ἀπ' τὸ σπῆτι σου ἡ μοῦρα σ' ἔχῃ θάψει
Ὦ ναί, γιὰ πές μου ποιὸς θὰ ρθῇ νὰ βάλῃ στὸ πλευρό σου
ἕνανε ξύλινον σταυρὸ γιὰ μόνον σύντροφό σου.

Γύθειον Παναγ. Βρούστης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Ἡ μάχη τοῦ Δρίσκου καὶ ἡ ἀνδρεία ἰῶν Γαριβαλδινῶν

Τὸ ὑπὸ τὸν κ. Ρώμαν Ἑλληνικὸν Γαριβαλδινὸν σῶμα, ἀποτελούμενον ἐξ ἑξ λόχων, διοικουμένων ὑπὸ ἰσαρίθμων λοχαγῶν δυνάμεως περίπου 800—1000 ἀνδρῶν. Ἐπιμελητείας διοικουμένης ὑπὸ τοῦ δραστηρίου ταγματάρχου κ. Παπασπυρίδου, ἑνὸς ἀρχιάτρου ταγματάρχου Ι. Γιαννακάκου Ραζέλου, δύο λοχαγῶν ἰατρῶν, κ. Μαυρομιχάλη, ἐξ ἀνθυπιάτρων καὶ 60—70 νοσοκόμων.

Τὸ ἄνω σῶμα διὰ μέσου χιόνων καὶ βροχῶν διῆλθε πᾶσαν τὴν κατεληφθεῖσαν Μακεδονίαν, ὑπέταξε τὰ ἡμιάγρια Κονιαχώρια. Κατόπιν ἐστράφη εἰς Ἤπειρον. Εἰς Μέτσοβον συνηντήθη μετὰ τοῦ μόλις ἀφιχθέντος ἐκ Καλαμπάκας ἑτέρου σώματος τοῦ κ. Γαριβάλδη, ἀποτελουμένου καὶ αὐτοῦ ἐξ ἰσαρίθμου δυνάμεως καὶ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν Ἑλλήνων, ἐκτὸς 80—100 Ἰταλῶν. Ἐντεῦθεν ὁ κ. Ρώμας ἐδάδισε μετὰ τοῦ σώματός του εὐθὺς πρὸς τὸν Δρίσκον, ὅπου καὶ ἐγένετο ἡ γνωστὴ τριήμερος μάχη. Τὴν προηγουμένην ὁ υἱός τοῦ κ. Γαριβάλδη Πιπίνος μετὰ 350 ἀνδρῶν ἐδάδισε διὰ τῶν Ζαγορροχωρίων. Ἄμα τῇ ἐγγίσει του ὁ κ. Ρώμας εἰς Δρίσκον ἔστειλεν ἕνα λόχον ἵνα καταλάβῃ τὸ ὀχυρὸν αὐτὸ σημεῖον, ὅστις καὶ ἔτρεψε τοὺς φυλάττοντας 600 Τούρκους εἰς φυγήν. Οὕτω κατελήφθη τὸ Δρίσκον. Φάνει καὶ ὁ ἐκ Ζαγορροχωρίων κ. Πιπίνος Γαριβάλδης, ὅστις καὶ κατέλαβε τὸ δεξιὸν ὑψηλὸν σημεῖον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μιτσκέλι, δεσπόζοντος τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων. Εἰς τὸ ἀριστερὸν σημεῖον τὸ ὁποῖον ἦτο χαμηλότερον καὶ ἐπικλινὲς πρὸς τὴν πεδιάδα, ἦτο ἡ σειρὰ τῶν πυροβολείων τῆς Καστρίτσης καὶ Μπιζανίου, ὡς καὶ αἱ ἀλωθεῖσαι 40 σκηναί. Καὶ ταῦτα καταλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ σώματος τοῦ κ. Ρώμα.

Τὸ πρόχειρον νοσοκομεῖον καὶ χειρουργεῖον, ὑπὸ τὸν ἀρχίατρον ταγματάρχην, κ. Ι. Γιαννακάκον Ραζέλον τοποθετεῖται κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Γαριβάλδη εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Σωτῆρος εἰς βολὴν ἀτυχῶς ὅπλου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπὶ τριήμερον οἱ ἰατροὶ μετὰ προφανοῦς κινδύνου παρείχον τὴν ἐπισκήμην των εἰς τοὺς τραυματίας.

Καθ' ὅλην τὴν πρώτην νύκτα οἱ Τοῦρκοι διὰ προβολέων ἠλεκτρικοῦ ἐφώτιζον τοὺς Ἕλληνας, ἵνα διέβλεπε τὰς δυνάμεις των καὶ τοὺς σκοπούς των. Τὴν πρωΐαν, ἤρξαντο γενικῆς ἐπιθέσεως, στρεφομένης σχεδὸν ἐν ὁλικῷ μέτρῳ κατὰ τοῦ σώματος τοῦ κ. Ρώμα, ὅπερ καὶ μᾶλλον εὐπρόσιτον ἦτο καὶ χαμηλόν. Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον ἀντέστησαν, ἀλλὰ κατεδίωξαν τοὺς Τούρκους μέχρι τῆς πεδιάδος, κατελθόντες καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Ἀμμνῆς. Τὴν μεσημβρίαν τῆς πρώτης ἡμέρας καταφθανει καὶ ὁ κ. Ρ. Γαριβάλδης μετὰ 500, ὡς καὶ ὁ συνταγματάρχης Ματθιόπουλος μετὰ τεσσάρων μικρῶν ὀρεινῶν πυροβόλων καὶ 500 ἀνδρῶν, καθὼς καὶ τινες ἀντάρται Κρῆτες καὶ Ἠπειρῶται.

Οὕτω δὲ αἱ ὅλικαὶ δυνάμεις ἀπεκαλέσθησαν εἰς 2 χιλιάδας ἀτυχῶς· ὅμως πᾶσα ἡ ἐπίθεσις τῶν Τούρκων ἐστράφη καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας κατὰ τοῦ σώματος τοῦ κ. Ρώμα κατέχοντες ὡς ἀναγράφομεν τὸ ἀριστερὸν κέρας τῶν λοιπῶν Γαριβαλδινῶν καὶ τῶν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἀπὸ σχολουμένων ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀρκετὴν πυράν. Οὕτω οἱ περὶ τὸν κ. Ρώμαν 800 μαχόμενοι κατὰ δεκακισχιλίων Τούρκων κατὰ 40—50 τηλεβόλων κατὰ μυριαβόλων, ἄνευ τοιούτων καὶ ἀπλισμένοι διὰ Γκρὰ. Τὰ ἡμέτερα 4 μικρὰ τηλεβόλα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστοιχήσωσι εἰς τὸ πολυάριθμον ἐχθρικὸν πυροβολικόν. Περὶ τὴν ἑσπέραν ἔπαυσε τὸ πῦρ. Οἱ περὶ τὸν κ. Ρώμαν ἀκμαιότατοι φυλάττουσιν οὐ μόνον τὸ Δρίσκον ἀλλὰ καὶ παρατόλμως κατέχουσι τὰς τῆς πεδιάδος θέσεις. Ἀρκετοὶ ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν ἐκ τῶν τοῦ κ. Ρώμα ἐν οἷς καὶ ὁ λοχαγὸς κ. Μπαρδόπουλος δι' ὃν ὁ ἀρχηγὸς μετεπέμφατο τὸν ἀρχίατρον Ι. Γιαννακάκον Ραζέλον διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ τραύματος, ἐκ δὲ τῶν ἐχθρῶν πεντακοσιαπλάσιοι ἐπότισαν τὴν πεδιάδα.

Τὴν πρωΐαν τῆς μεθεπομένης ὑπὸ τῆς ἑφδόου ἐν καιρῷ νυκτὸς οἱ Τοῦρκοι ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ σώματος τοῦ κ. Ρώμα ἀγωνισθέντες ἡμερικῶς καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς τόλμης. Κατὰ τὸν ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν οἱ πλείστοι τῶν ἀξιωματικῶν του, καὶ τέλος καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς Ρώμας ἐλαφρῶς.

Τέλος περὶ τὴν μεσημβρίαν μὴ δυνάμενοι ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιστῶσι κατὰ τοιαύτης πολυαρίθμου δυνάμεως, ἠναγκάσθησαν οἱ περὶ τὸν κ. Μαθιόπουλον νὰ καταλάδωσι τὴν Πέτραν. Τοῦτους ἠκολούθησαν οἱ τοῦ κ. Ρ. Γαριβάλδη καὶ τέλος τὰ περὶ τὸν κ. Ρώμαν γενναῖα λείψανα τοῦ σώματός του τετραυματισμένων τῶν πλείστων.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ Χ. ΜΠΟΤΣΗΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1912

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

214) «Ἀκοίμητος πόνος»

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἀρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

1913

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 11ος

1.—Αἴνιγμα

Δύο ἄνθη ἑνὸς εἴδους ἂν ἑνώσῃς
ἐν πέλαγος ἑλληνικὸν θὰ φανερώσῃς.

(Ἀποστ. «Γλυκὸ παρελθόν»)

2.—Ἔλλειποσύμφωνον

. α . , α . . α , . ε ι

(Ἀποστ. Γεώργ. Η. Λίβας)

Αἱ λύσεις τῶν διαγωνισμῶν καὶ τῶν δύο φύλλων τῆς ἑβδομάδος ταύτης, Κυριακῆς καὶ Πέμπτης, (ἔστω καὶ τοῦ ἑνὸς μόνον ἐξ ἑκάστου φύλλου) γίνονται δεκταὶ εἰς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος χαιρετίζων προελαύνοντα στρατόν.

Τοῦρκοι αἰχμάλωτοι ὑπὸ συνοδείαν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ὁδηγούμενοι εἰς Ὑπάτην μὲ τὸν ἔφεδρον ἀνθυπολοχαγὸν κ. Χ. Παρασκευόπουλον ἐπὶ κεφαλῆς.
(Φωτ. Κ. Πασχάλη. Ἀποστ. ὑπ. κ. Α. Εὐθυμίου).

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ